

OBSAH

Úvodník Úvodní slovo	3
Rozhovor s R.D. Mgr. JCLic. Pavlem Andršem: Poslání církevních právníků je pomáhat pravdě	4
Duchovní slovo P. Viléma M. Štěpána O.Praem. Panna Maria Růžencová a Rok víry	7
Představujeme farnost Hrádek nad Nisou	8
Církevní stavby v diecézi S Radkem Rejškem za varhanami litoměřické diecéze	11
Osobnost Kapucín v uniformě Anicet František Petružela	12
Zprávy z diecéze Krátké zprávy z diecéze	14
Napsali jste Příspěvky čtenářů	16
Charita Oblastní charita Sobotka	18
Pozvánky Pozvánky, knižní nabídka, program Radia Proglas na říjen, z diářů biskupa a generálního vikáře Jak nás podpořit	20 22
Fotogalerie Výtvarná soutěž Noc kostelů, předání cen	23

**Fotografie
na titulní straně
časopisu:**
Karel Pech

*Fotografie bez
úvodu autora
Jana Michálková
a Miroslav Zelenka*

ZDISLAVA

časopis litoměřické diecéze
říjen 2012 • 17. ročník • 9. číslo • 20 Kč

Svatý František

V předvečer svátku sv. Františka se ve františkánských kostelích slaví obřad Transitus, na jehož začátku se říká: „Sv. František se rozloučil s tímto světem sobotního večera 3. října 1226. Bylo mu tehdy čtyřicet pět let, z nichž dvacet let činil pokání a poslední dva roky nosil rány Kristova umučení.“

Dvacet let konal pokání, jeho životní kříž byl až takový, že přijal stigmata, a přitom poselství jeho života je radost, pokoj, láska, smíření, odpuštění... Proč? Protože byl plný Boha. František se při pohledu na Boží věci rozplýval. Apoštol Pavel tu samou skutečnost vyjádřil slovy: „Všechno to považuji za brak ve srovnání s oním nesmírně cenným poznáním Ježíše Krista, svého Pána.“ (Flp 3,8) Sv. František se také modlil: „Bože, ty jsi radost a veselí.“

V listu Všem věrným křesťanům připomíná bdělost života: „Ti, kdo se nechají podvést tělem, světem a ďáblem, nemají nic v tomto světě ani v budoucím. Ó, jak je svaté a drahocenné, příjemné, pokorné, pokojné, sladké, láskyhodné, jak převyšuje jakoukoli věc mít jako bratra našeho Pána Ježíše Krista.“

Sv. František předal bratřím ideál evangelijního života i Ježíšovy chudoby, ale přitom nikoho neodsuzuje: „Napomínám a vybízím bratry, aby nepohrdali a neodsuzovali ty lidi, které vidí nosit jemné a pestré šaty nebo jíst a pít lahůdky; spíše ať každý pohrdá sám sebou.“ Jak to výstižně vyjádřil Y. Congar: „Reformoval ne kritizováním, ale svatostí. Jen poodstoupil a jednal jinak...“

Sv. František si uvědomoval, že soulad života s evangeliem se nezískává jednou a navždy, ale stálou snahou o věrnost: „Bratři, začněme konečně sloužit Bohu, našemu Pánu; vždyť jsme dosud neudělali žádný nebo takřka žádný pokrok.“ Byl neúnavný v úsilí o novou svatost a vytrvale žil v naději, že bude moci začínat stále znovu. Také si předsevzal, aby ho nic nedělilo od Boha, jak připomíná jeho životopisec Tomáš z Celana.

Před přijetím stigmat se modlil, můžeme říci až mysticky: „Pane Ježíši, chci prožívat lásku, kterou jsi ty prožíval na kříži, a chci prožívat i tu bolest, kterou jsi ty prožíval na kříži.“ Pro modlitbu nepotřebuje František ani vyhrazenou dobu, ani ohraničený posvátný prostor. Celé stvoření se mu stává posvátným místem, chrámem. „Často se modlil jen srdcem, aniž pohnul rty. Nemodlil se jen jako celý člověk, spíše se celý stával modlitbou.“ (Tomáš z Celana)

Tímto vyslovuje životopisec o sv. Františkovi asi to nejhlubší. Jeho modlitba na něj zpětně působí a on se stává tím, co koná. Jeho stálá připravenost k modlitbě, jeho hluboká modlitba ho přetváří v modlitbu samu, jak je zřejmé třeba při stigmatizaci na La Verně.

P. Bartoloměj Pavel Černý OFM, Liberec

V listopadovém čísle Zdislavy

- ▶ nabídneme **duchovní slovo** kněze Pavla Ajchlera na téma Konec církevního roku
- ▶ navštívíme **farnost Liberec-Ruprechtice**
- ▶ ještě jedním dílem připomeneme vojenského kaplana, **kapucína Aniceta Františka Petruželu**
- ▶ představíme **další z charit** působících v litoměřické diecézi
- ▶ přineseme **pozdánky, zprávy z diecéze**, a pokud nám napíšete, i příspěvky vás, našich čtenářů

Bože, provázej nás svou mocnou ochranou a na přímluvu blahoslavené Panny Marie nás vysvobodí ode všeho nebezpečí a naplň svým pokojem. Prosíme o to skrze Tvého Syna Ježíše Krista, našeho Pána, neboť on s Tebou v jednotě Ducha svatého žije a kraluje po všechny věky věků. Amen.

(závěrečná modlitba breviáře ze společných textů o Panně Marii)

Posláním církevních právníků je pomáhat pravdě

R.D. Mgr. JLic. Pavel Andrš se narodil v roce 1977 v Liberci, kde vyrůstal a vychodil základní i střední školu (obor elektronika a automatizace). Několik let byl posluchačem Technické univerzity Liberec, poté pracoval v minkovické Preciose. Základní vojenský výcvik získal v Olomouci a následně na letišti v Čáslavi. Po návratu z vojny vstoupil roku 2000 do Teologického konviktu v Litoměřicích a pokračoval ve studiích na Katolické teologické fakultě Univerzity Karlovy v Praze. Dne 17. června 2006 přijal z rukou Mons. Pavla Posáda jáhenské svěcení a o rok později, 23. června, svěcení kněžské. Dva roky působil v Ústí nad Labem – Střekově, odkud odešel v létě roku 2008 do Říma, kde strávil tři roky studiem církevního práva. Od 1. září 2011 je administrátorem v Hejnicích a od října téhož roku soudcem Metropolitního církevního soudu v Praze.

Důstojný pane, před rokem jste se vrátil ze studií v Římě. Jaké na ně máte vzpomínky?

Předně chci srdečně pozdravit čtenáře našeho diecézního časopisu Zdislava. A nyní k vaší otázce: V Římě jsem strávil pouhé tři roky, což není nijak mnoho, ptáte se však na vzpomínky, ty samozřejmě mám, ať už krásné, či méně příjemné. Kdybych upřel svůj zrak jen na vzpomínky, které se týkají studia, pak bych věru nemohl mluvit jen pozitivně. Po ukončení studia na pražské teologické fakultě jsem byl dva roky v pastoraci, v mém milovaném Ústí nad Labem. Tam jsem jistě pocítil i jakousi nezřetelnou potřebu dalšího vzdělávání, ale to, co mě čekalo v Římě, to jsem nečekal. Mám-li popsat studium kanonického práva, pak jsou to především nesčetné hodiny strávené v nepříliš ergonomicky vyhovujících lavicích tamější Papežské lateránské univerzity. A hodinová dotace byla vskutku štědrá, často jen právníci se vraceli do Nepomucena (české papežské koleje) v pozdních večerních hodinách, nikoli však z barů, nýbrž ze školy. Bylo občas dosti náročné udržet pozornost, i když nám přednášeli přední profesori

a členové římské roty. I zkoušek bylo pozeňhaně, o to radostnější byl však závěr zkouškového období. V létě byl krásnou odměnou například jeden den, který jsme mohli strávit bez studia u moře na ostijských plážích. Vesměs však na studium vzpomínám rád, i když bych ho podruhé již zakoušet nemusel. V našich třídách bylo pestré osazenstvo, od čer-

noušků přes indiány po Číňany. Bylo zajímavé s některými hovořit o jejich životních osudech, u jiných mě zase překvapila idea jejich hvězdné kariéry v církvi, inu kariérismus kvete bohužel napříč celým světem.

Když byste mohl něco z Itálie přenést k nám do Čech, co by to bylo?

Jistě by to bylo slunce, které mám rád, a pak moře. Hory jsou v Itálii také překrásné, ale to my máme také, takže hory bych nepřenášel. Pak bych k nám přenesl způsob jízdy v motorových vozidlech. Zprvu se zdá, že Itálové jezdí chaoticky, ale později člověk pochopí onen vnitřní řád jejich způsobu řízení provozu a odhalí úžasnou ohleduplnost, kterou vůči sobě řidiči mají – to nám tady silně chybí, u nás se jezdí příliš agresivně a nervózně. I typický italský nadhled nad věcí by nám v našich zeměpisných šířkách a délkách více slušel. Pravda, s byrokracií mají potíže, ale nakonec vše dobře dopadne a hlavně, všechno se dá vyřešit. Překrásná středověká italská městečka patří do Itálie, jinak by

Řím, s kardinálem Špidlíkem (2009)

ztratila půvab, takže ani ta bych nepřenášel. Naše země má svůj nezměnitelný styl, nemyslím jen tuneláře a korupčníky – ti jsou všude na světě. Pobyt v cizině mi dal citlivější zrak pro krásy, které jsem u nás dříve nevnímal, o to víc mám svou zemi rád, přestože se i do Říma stále rád vracím.

S jakými lidmi jste se v Římě setkal? Na koho nejraději vzpomínáte?

Těch setkání bylo mnoho, tím nejvýznamnějším bylo několikrát střetnutí se s kardinálem Tomášem Špidlíkem, úžasným člověkem, knězem a profesorem, s jeho moudrými náhledy na život a na teologii. Kardinál Špidlík je u nás nedoceněnou osobností světového formátu, římský profesor ho měli ve veliké úctě. Vzpomínám na jednu svou zkoušku z východního práva, kdy jsem se zmínil o profesoru Špidlíkovi a jeho postřezích ohledně zmiňované matérie. Zkoušející profesor byl přímo ohromen, když zjistil, že jsme se na ono téma s profesorem Špidlíkem bavili – takovou vážnost tento náš krajan v Římě měl, a to i u papežů.

Velmi rád také vzpomínám na večery strávené u tzv. „babičky“ Nepomucena, paní Rosany. Byla to setkání, kde jsme poznávali pravou italskou kuchyni, kde se debatovalo o různých i teologických tématech, kde bylo veselo, kde se lidé rádi scházeli. Paní Rosana je moudrou, již dosti zestárlou, avšak velmi vitální ženou. I tam se rád vracím.

Nezapomenutelnými lidmi, které budu mít s Římem navždy spojeny, jsou naše milé sestry boromejky, které vytvářely v cizině domov. Za veškerou péči jim patří veliký dík.

Jak k tomu vlastně došlo, že jste začal s kanonickým právem?

Říká se: „Za vším hledej ženu.“ V případě mě a kanonického práva tomu ale tak nebylo. Za mým studiem stojí kněz, jehož jsem si už od bohosloveckých let nesmírně vážil. Je to P. Jiří Svoboda, ThD., někdejší předseda Interdiecézního soudu v Praze, dnes je viceoficiálem soudu metropolitního. On to byl, kdo mě k právu přivedl, a když k tomu přistoupilo moje přání mít pří-

stup k italské literatuře, byla ruka v rukávě. Samozřejmě jsem vnímal i potřebu naší diecéze, která by též svůj vlastní tribunál měla časem vybudovat, to je však zatím hudba budoucnosti.

Jaké je jádro poslání církevních právníků? Nejsou to tak trochu „inkvizitoři“?

Inkvizitor je z latinského smyslu slova „in-quaero“ ten, kdo vyhledává. Každý člověk by měl hledat pravdu a v tomto smyslu je inkvizitorem každý, tedy i kanonista. Posláním církevních právníků je pomáhat pravdě, nehledat kličky, jak ji obejít, což často můžeme vidět jinde. Většina sporů, které se na církevních soudech všude ve světě řeší, jsou spory o platnost či neplatnost svátostného manželství, jde zde tedy o svátost! A jde-li o svátosti, pak končí veškerá legrace. V tomto jsou právníci a obzvláště soudci oporou pro biskupa, jenž je vlastním a hlavním soudcem ve své diecézi, svou soudní moc deleguje svým soudcům, kteří pak rozhodují jménem církve, je to především zodpovědnost vůči biskupovi a vůči církvi.

Dá se říci, že Vás něco na církevním právu okouzilo, překvapilo?

Myslím, že tak se to říci nedá. Nejsem obdivovatelem právních norem, nejsem sucharem, který svým suše právním drilem drtí své okolí, to skutečně ne. Jestli mi něco na kanonickém právu jako celku imponuje, pak je to skutečnost, že kodex kanonického práva je knihou, která odráží velmi precizně část života církve, od hierarchie přes svátosti, církevní majetek, tresty až po samotné procesní a prováděcí normy. Ta kniha odráží život, není to jen souhrn norem.

Jak vypadá Vaše právní praxe?

Právní praxe – to je vznešené souloví. Ve skutečnosti jsem zatím stále nováčkem, který se učí od mnoha svých „starších“ kolegů. Činnost každého soudce spočívá především v psaní – většina kauz se řeší řádnou formou, tedy písemnou. Jen výslechy jsou jistou výjimkou, při nich se člověk setkává s osudy lidí tvář v tvář, a ta setkání mají věru různou podobu. Ona právní praxe tedy znamená

hodiny strávené u počítače – žádný med, především na naše záda.

Jakého nejčastějšího druhu jsou problémy, se kterými za Vámi lidé přicházejí?

Každý, kdo má s církevním soudem co dočinění, vám odpoví, že nejčastějším „problémem“ je manželství, to krásné společenství dvou lidí, které Kristus povýšil na svátost. Úkolem soudců pak je rozhodnout, zda tato svátost byla vskutku udělena, anebo zdali bylo manželství neplatné od samého svého zdanlivého

Se sestrami boromejkami (2011)

počátku. Je to velmi delikátní a zodpovědné rozhodovat o svátostných věcech, ale „někdo to dělat musí“. Mnoho lidí žádá radu, mnozí si chtějí jen potvrdit „svou“ pravdu. Výsledek je pak někdy zklamáním, jindy úlevou. O problémech či hříších, se kterými za mnou lidé přicházejí jako za knězem, pomlčím.

Kam se vlastně má obrátit člověk, když má nějaký problém? Co se děje potom? Jaké jsou obvyklé postupy?

Budu-li konkrétní, pak v naší diecézi nemáme vlastní církevní soud, je třeba se tedy vždy obracet na Metropolitní církevní soud v Praze, kde je připravená armáda advokátů, lidí, kteří jsou těmi prvními, kdož jsou schopni sdělit, co se dá v daném případě udělat a jak postupovat. Jsou to oni, kdo mají pomoci sestavit žalobu, která pak putuje k rukám oficiála MCS, který rozhodne, zda žalobu přijme, nebo nepřijme. Je-li sporná věc přijata, pak se rozjíždí pomyslné kolo procesu, je jmenován soudce, který případ vede, a další dva spolsoudcové, pro-

bhájí výslechy... až vše dospěje k závěrečnému posouzení v senátu. Nechci zde vypisovat celou proceduru, vždyť procesní právo byl dvousemestrální předmět a knížka k samostudiu měla přibližně 600 stran. Určitě není dobrým nápadem obracet se v počátcích i hned na soudce, neboť ten by rozhodně neměl psát žalobu ve věci,

Raspenava (2012)

ve které pak bude rozhodovat – to je logické. V naší litoměřické diecézi budeme muset také časem vychovat ony advokáty, kteří nemusí být samozřejmě kněžími. K této činnosti jsou zváni všichni, muži i ženy, zkrátka ti, kdo chtějí v církvi tímto způsobem pomáhat a mají všech pět pohromadě. Je to taková malá výzva do řad čtenářů Zdislavy: bude vás zapotřebí, budoucí advokáti!

Rok působíte ve farním obvodu v Hejnicích. Jaký byl? Můžete nám jej přiblížit? Jak moc je těžké začínat po takové osobnosti, jakou byl docent Raban?

Ano, 4. září, to byl skutečně jeden rok, co jsem přišel do Hejnic. Leccos jsem poznal, rozhodně však ne všechno. První dny a týdny byly provázány prací na faře v Raspenavě, kterou jsem, vedle Hejnic, zvolil za svůj nový domov. Vše jsem udělal spolu se svým tátou tak, abych se zde cítil skutečně doma. Po roce mohu říci, že už je to skutečností. S lidmi, kteří zde žijí, jsme společnými silami už něco dokázali, jakož i se všemi zaměstnanci Mezinárodního centra duchovní obnovy v Hejnicích, kteří jsou mojí velikou oporou. Přicházejí samozřejmě dny radostné i bolestné, nejinak je tomu i zde. Lidská paměť má však úžasnou vlastnost myslet především na to radostné. A já mohu říci, že jsem zde zažil nádherné svátky vánoční, velkolepé Velikonoce, kdy se farníci semkli a vyzdobili baziliku Panny Marie v Hejnicích a raspenavský chrám Nanebevzetí Panny Marie tak nádherně, že jsem jen zíral. Společně jsme též šli ve svátek Těla a Krve Páně procesím s Nej-

světější svátostí z Raspenavy až do Hejnic a to nemluvím o mnohých setkáních s různými skupinami, které přijíždějí do Hejnic, od rekolekcí pro společenství od Sv. Vojtěcha v Praze až po setkání s německými rodáky, kteří se rádi vracejí do svého rodného kraje. V Raspenavě zase máme záze- mím, tzv. Betánii, pro setkávání méně luxusního typu, než je tomu v Hejnicích. To, co bylo poničeno povodní, se podařilo letos opravit, a tak jsem od května do září mohl v našem farním areálu přivítat mnoho rodin s dětmi, řezbářské sympozium, ministrantský tábor dětí z Prahy 6 nebo společenství mladých z Litoměřic. Reklamu udělám všem těmto prostorám v jiném čísle Zdislavy, ale musím se přiznat, že právě tyto aktivity jsou mou radostí, proto se s vámi o ně dělím.

Otec Miloš Raban tu vykonal veliké dílo, mnoho lidí oslovil, mnozí na něj nemohou právem zapomenout, a to je dobře. Já nejsem druhý Miloš a myslím, že by nebylo správné, kdybych se ho snažil nějak napodobovat, jdu svou cestou a otec Miloš, který byl mým přítelem, to jistě vítá. On nikdy nešel proti svobodě toho druhého, jen si myslím, že ho moje přítomnost na jeho místě asi překvapila, troufám si říct, že stejně jako mě. Na otázku, jak je těžké nastoupit na místo po otci Milošovi, tedy odpovídám: není to ani snadné, ani obtížné, je na každém z nás a na míře Boží milosti, kterou toužíme přijmout a rozdat, jak se zapíšeme do lidských srdcí, jak hluboce se do nich zapíše skrze nás, lidi, sám Tvůrce, věčný Bůh.

Co máte na Hejnicích, Mnišku a Raspenavě rád?

Tato část Frýdlantského výběžku, tedy Raspenavsko a Hejnic-ko, je prostoupena přítomností dvou velkých chrámů zasvěcených Panně Marii. To je velmi příznačné a důležité, neboť se zde odehrálo mnoho zlých věcí. Přítomnost mariánských svatyní je jedinečnou příležitostí vrátit této části naší země svou důstojnost, velikost a krásu. Jsem tedy velmi rád za tato zasvěcení. Jsou tu také, vedle neskutečně rozmlácených silnic, úžasné hory, které mám rád od dětství. Sice nemám moc příležitostí tam vyrazit, ale

někdy se poštěstí a s nějakou milou návštěvou mohu i já navštívit místa, kde jsem byl před 25 lety, a to se pak nestačím divit, jak se Jizerské hory zazelenały...

Máte čas na koníčky, Vaši milou bibliotiku? Jak relaxujete?

Na koníčky čas mám, i když to po nějaký čas tak nevypadalo. Musel jsem během onoho jednoho roku mého působení v Hejnicích dojít až na pomyslnou hranici, kde jsem si řekl, že ne vše musím dělat sám, jinak bych se byl ke koníčkům nedostal. Rád ve volných chvílích překládám kázání kardinála Vanhoye SJ, který je mým oblíbeným biblistou, chtěl bych se pustit i do výkladů Janových pašijí a loretánských litaní, ale to je zatím v nedohlednu. Mým nejlepším odpočinkem však není samota překladatele či jiné chvíle bez lidí, spíše naopak, odpočinkem jsou pro mě chvíle strávené s dobrými přáteli, se kterými si mám o čem popovídat, zejména jsou-li těmito přáteli spolubratři kněží. Až nyní jsem totiž ocenil krásu a potřebu společenství, které jsem doposud, ať už v Ústí nad Labem či v Římě, měl.

Měl byste pro nás nějaké slovo povzbuzení?

Žijeme v době, která jakoby nepřála víře v Boha, v době, kdy mnozí vedou nenávislnou propagandu proti mystickému Kristovu tělu – proti jeho církvi. Žijeme v kraji, který – jak se zdá – ztratil své kořeny, ale přesto žijeme, věříme a nevzdáváme se. Slova povzbuzení jsou tedy zbytečná, vy sami, milí čtenáři, jste povzbuzením pro tento svět, už jen tím, že jste právě nevzali do rukou Blesk nebo jiný prolhaně pokleslý bulvár, ale čtete Zdislavu. To je to, co náš svět, naše doba potřebuje – nevzdávat se, vytrvat v dobrém, možná si někdy udělat i pouť na nějaké poutní místo, kterých máme v diecézi bezpočet, a prosit o mocnou přímluvu Panny Marie, aby zlo, které okolo nás je, ustoupilo Kristově moci.

Mater Formosa, naše milá Matička líbezná z Hejnic, kterou mám při psaní tohoto článku před očima, ať vás provází svou ochranou a milý Bůh ať vás naplní svým požehnáním.

*Ptala se Hana Klára Němečková
Foto: archiv R.D. Pavla Andře*

Panna Maria Růžencová

Začíná nám Rok víry. Pro někoho jen další z akcí v pořadí, pro někoho možnost velkého obdarování. Dá se vůbec o víře mluvit s naprostou samozřejmostí? Že to není až tak jednoduché, dokazuje skutečnost, že víru lze ztratit. Jsou lidé, kteří byli věřící, a již nejsou. Naopak někteří žili zcela bez víry a pak ji našli. Rok víry je především příležitostí k velikému zamyšlení pro celý náš kontinent, co pro nás vlastně víra znamená. Je opravdu naším pokladem, žitou skutečností, za kterou bychom byli ochotni i život položit? Nebo je něčím obtížným, o čem nechceme mluvit, nechceme se s druhými o tom sdílet a ani nestojíme o to, aby nám ji někdo připomínal? Ač se to možná nezdá, je to zcela zásadní. Především proto, že z opravdové víry vyvěrá buď naše angažovanost, anebo naopak naše naprostá pasivita.

Měsíc říjen nám nabízí jednu velmi důležitou skutečnost. Stojí před námi Matka Boží Panna Maria a jeden z jejích svátků, který připomíná modlitbu, jež je podle různých svědectví Matce Boží velmi milá. Pokud nebudeme tuto postavu víry chtít předem ignorovat a budeme ochotni se zamyslet nad tím, proč vlastně církev tuto památku Panny Marie slaví, možná zjistíme, jak moc může právě předmět této památky naší víru obohatit.

Někteří si myslí, že růženec už dnes k moderní víře nepatří. Rádi by víru očistili od nánosu staleté, zahánějící lidové zbožnosti. Přitom růženec není něčím, co by bylo zbytečnou a nepotřebnou věcí, bez které se snadno obejdeme.

Předně je třeba říci, že je to modlitba, která směřuje k Ježíši Kristu a Jeho Matce, a že je to modlitba rozjímavá. Připomínají se v ní postupně všechna důležitá tajemství jejich života a zároveň naší spásy. Modlit se tuto modlitbu tedy znamená činit tato tajemství víry stále živými a zároveň v sobě udržovat plamen víry. Modlit se tuto modlitbu znamená ponořit se v této uspěchané době do úplně jiné skutečnosti a vroucně se spojovat s tou Nejvyšší Láskou, která v závislosti na našem soustředění se na modlitbu proniká do našeho srdce a uzdravuje ho.

Problémem této modlitby je, že je to modlitba, která se ve své převážné části obrací k Ježíšově Matce jako k Matce naší a Matce lidstva a zpří-

a Rok víry

tomňuje její Mateřství ve vztahu k nám. To může být zásadní problém pro ty, kteří ve vztahu ke své vlastní matce pocítují nedostatek lásky, či dokonce odmítání nebo hluboká zranění. Takový stav nitra se stává silným blokem a často zároveň důvodem skrytého či zjevného odmítání této modlitby.

Mohli bychom dokonce říci, že růženec je školou pokory. Je to věcí pokory přestat spekulovat, přemýšlet a odmítat a místo toho se začít modlit. Tak jako málokdo by hned napoprvé uměl řídit auto, ani s růžencem se někdo hned napoprvé nepopasuje. Slova modliteb se člověku pletou, tajemství se pletou a tak podobně. Není to však ale překážka k tomu, abychom to nezkusili znovu. Někdy je to i věc odvahy nenechat se odradit a pokračovat.

Pro některé lidi je zkušenost zraková i sluchová s modlitbou růžence u jiných lidí natolik negativní, že se k této modlitbě již nikdy nevrátí. Tady je třeba si uvědomit, že i když je modlitba růžence často užívanou společnou modlitbou, je to stále i modlitba hluboce osobní a rozjímavá a lze ji prožít opravdu velmi rozmanitým způsobem. Asi nejlepší inspirací by mohl být způsob mod-

litby, který učila sama Panna Maria vizionářka ve španělském Garabandalu, kde děvčata při této modlitbě dělala za každým veršem poměrně dlouhé pauzy, jako by opravdu přemýšlela nad každým slovem, které vyslovovala. Žádná modlitba nemá být jen nějaké prázdné odříkávání slov. Tím více to platí o modlitbě růžence.

Může se samozřejmě stát, že i při nejlepší snaze se modlitba člověku nedaří, stále mu utíkají myšlenky nebo i předmět modlitby, jako by se člověku vzdaloval. I tady platí, že člověk se má k předmětu modlitby vrátit, jakmile zjistí, že od něj utekl, a především má vytrvat a stále se snažit vzbuzovat opravdovou lásku a důvěru k Pánu Ježíši i k Panně Marii.

Asi by to všechno bylo pořád málo a slabý důvod se tuto modlitbu začít modlit, kdybychom nevěděli, jak mnohokrát tato modlitba úžasným způsobem ovlivnila evropské dějiny. Stačí si připomenout záchranu Evropy před tureckými nájezdy, vítězství proti obrovské přesile v námořní bitvě u Lepanta nebo poměrně nedávné osvobození východní části Rakouska od sovětské okupační armády v roce 1955. Určitě by šlo vyjmenovat, jak hluboký vztah měli k růženci mnozí svatí, včetně nedávno blahoslavených a nám dobře známých Matky Terezy a Jana Pavla II. Sama Panna Maria o tuto modlitbu neustále prosí a povzbuzuje nás k této modlitbě s tím, že právě modlitba růžence vyřeší všechny naše problémy a že touto modlitbou si můžeme vyprosit úplně všechno. Neměli bychom tato její slova brát na lehkou váhu. Stačí se rozhlédnout a uvidět, v jakých problémech se topí náš svět, naše země, nesčetné rodiny, společenství nebo jednotlivci. Každý si může vyzkoušet sám na sobě, jak je tato modlitba silná a jak velmi pomáhá.

Kdo si tuto modlitbu zamiluje, jistě pro něj tato nepatrná liturgická památka Panny Marie bude velkým svátkem. Kéž je pro nás letošní památka Panny Marie Růžencové velkým impulzem pro celý nadcházející Rok víry.

*P. Vilém M. Štěpán O.Praem.,
Liběšice u Zátce*

Aby v každém údolí byl oslavován Hospodin

Farní obvod Hrádek nad Nisou tvoří farnosti Bílý Kostel nad Nisou, Hrádek nad Nisou, Chrastava, Nová Ves u Chrastavy, Vítkov u Chrastavy a Václavice. Františkán P. Tomáš Genrt zde působí 42 let. V roce 1994 se přestěhoval z fary v Hrádku do domu bratří v Ruprechticích, ale do svých farností stále podle možností dojíždí. Letos oslavil 80. narozeniny, stejně jako jeho bratranec a řádový spolubratr P. Antonín Kejdana, se kterým dlouhá léta spolupracoval v duchovní správě farností a který se po roce 1989 zasloužil o znovuzrození sousední farnosti Ruprechtice. Ještě s P. Bartolomějem Černým, současným ruprechtickým administrátorem, si všichni tři v obou farnostech vzájemně vypomáhají. P. Tomáš Genrt nadto od roku 1990 plní službu okrskového vikáře v Liberci.

Hrádek nad Nisou

Začátky ve farnosti s P. Antonínem Kejdánou

Pan biskup Štěpán Trochta mi světlí farní obvod Hrádek nad Nisou v roce 1970 s tímto úkolem: „Snažte se, aby v každém údolí byl oslavován Hospodin,“ a požehnal mi. Milosrdné sestry Panny Marie Jeruzalémské, které v té době byly v Jiřetíně pod Jedlovou s celou řadou dalších sester různých řádů a kongregací, toužily po osvobození z této internace. Pan biskup Štěpán Trochta jim nabídl neobsazenou faru v Chrastavě. Potřebovaly kněze, aby jim každý den sloužil mši svatou. Řízením Božím byl můj spolubratr františkán Antonín uvolněn z Vrchlabí a mohl

P. Tomáš Genrt OFM

tam přijít. To všechno se uskutečnilo v roce 1970. Kromě duchovní služby P. Antonín u sester vykonával civilní zaměstnání, topil, zajišťoval nákupy, pracoval jako údržbář. A měl povolení vypomáhat i ve farnostech. Bydleli jsme spolu v Hrádku. Antonín pro mě byl velikou podporou, že jsme „chodili ve dvou“ a vlastně jsme tvořili i za totality komunitu. Byl to Boží dar, že jsem nebyl sám.

Společnými silami jsme opravovali kostely a fary a „obraceli jsme oltáře“ - zaváděli jsme pokoncilní liturgickou reformu. Pokud nebyl kostel způsobilý k bohoslužbám, upravili jsme místnost na faře. V celém obvodu bylo celkem sedm kostelů a šest far, všechny v ubohém stavu, některé úplně zdevastované. Společné působení s P. Antonínem trvalo asi 15 let. Potom ve Frýdlantském výběžku zemřeli dva kněží a nebyl nikdo, koho by tam kapitulní vikář mohl poslat. Dokonce na nějaký čas z nouze dali Raspenavu s Hejnicemi na

starost mně. Rozhodli jsme se, že ty farnosti přijme Antonín. Působil tam asi půl roku, než státní úřady přišly na to, že je františkán. V Hejnicích byl dříve františkánský klášter - a to byl asi hlavní důvod, proč Antonína přeložili do Vysokého nad Jizerou. Po nějakém čase mu opět vzali státní souhlas a stal se nezaměstnaným. V té době už jsme v Liberci měli dvě komunity, komunitu sester a komunitu bratří (sestry měly dům v Ruprechticích a bratři na Perštýně). Antonín se tedy připojil k bratřím. Po převratu v roce 1989 pan biskup Koukl nabídl františkánům farnosti v Liberci. Antonínovi se zalíbila fakticky neexistující farnost Ruprechtice (v kostele byl archiv okresního úřadu), kde postupně připravil podmínky na její obnovení.

Řádové sestry v Chrastavě

Velikou pomocí pro naši pastorační práci byla přítomnost řádových sester. Bylo jich tak do dvaceti, a když umíraly, tak přicházely další z těch domů (většinou domovů důchodců - pozn. red.), kde předtím pracovaly. Dvacet jich máme pochovaných na

hřbitově v Chrastavě. V roce 1995 se rozhodly z Chrastavy odejít a vrátit se do svých původních klášterů, odkud byly za komunismu vyhnány. České sestry do Opavy, Slovenky do Topolčan. Důvod jejich odchodu byl v tom, že v původních klášterech měly větší naději na dorost. Byly to vzácné sestry, jejich služba byla vzorná. Když sestry vařily, tak to bylo výborně uvařené, když uklidily, tak bylo uklizeno, všechno prvotřídně. I služba farnosti byla vynikající. Tehdy za totality se sestry nesměly ve městě normálně pohybovat, ale u nás v Chrastavě si je úřad volal, když někomu potřeboval uklidit, posloužit, donést oběd. Všechno konaly samozřejmě zdarma. Přispěním sester jsme měli dostatek i brigádníků na opravu kostelů, ony totiž pro ně obětavě a skvěle vařily. Ptal jsem se jednoho z brigádníků, proč nám pomáhá, když nechodí do kostela, a on mi odpověděl: „Už kvůli těm polívkám od sestřiček.“ Pro nás to byl příklad, co to znamená dát se do služby církvi.

Vzpomínka na „bratříčka“

Petr Jan Kohoutek byl bratr laik, řeholník augustinián ve službách Charity, řádových sester v Chrastavě. Jezdili jsme autem se sestřičkami po vesnicích sloužit mše svaté (jedna z nich byla varhanice) a on stále jezdil s námi. Když jsem v sobotu večer jezdil do Bílého Kostela z Hrádku, on běžel z Chrastavy pěšky. Účastnil se v neděli všech mší svatých. Litoval jsem ho a přál jsem mu, aby

Chrastavské sestry - v čele (1971). Foto archiv P. Tomáše Genrta

si v neděli odpoledne už odpočinul, celý týden poctivě pracoval. Odpovídal vždy úsměvem. Jednou odpověděl vážně: „Já chodím za ty, co nechoděj do kostela.“ Zemřel před dvaceti lety.

Charitní dům pokojného stáří sv. Vavřince v Chrastavě

Po odchodu sester z Chrastavy nastala otázka, co s prázdnou budovou. Nakonec padlo rozhodnutí, že budova bude sloužit jako domov pro seniory, a to pro sociálně slabší. Fara je stará, barokní, bylo třeba provést nákladnou adaptaci, aby vyhovovala současným normám. Dávali jsme i nové stropy. Nyní domov funguje už skoro dvacet let. Zájem je stále velký, větší, než domov může přijmout. Prostředí je takové příjemné, rodinné, pro dvacet lidí. Jedna místnost slouží farnosti, učíme tam mimo jiné náboženství. Přichází asi šest dětí, každý rok.

Vzpomínka na paní Annu Pachtovou z Chrastavy

Přistěhovala se z Vysočiny k dceři už jako důchodkyně. Jeden z mých předchůdců potřeboval někoho, komu by mohl světit klíče od kostela. Paní Pachtová byla v kostele při bohoslužbě, tak jí ty klíče dal. Později mi říkala: „To byla největší odměna, kterou jsem dostala!“ Do posledních sil byla v kostele první a poslední odcházela. Mám na ni ty nejkrásnější vzpomínky. Byla mi potěchou a oporou. Jaká byla zbožná, upřímně zbožná, jak stmelovala lidi! A ještě toto: když před mým příchodem nebyl několik měsíců v Chrastavě kněz, dala na mariánský oltář pod plátno papír s prosbou k Panně Marii, aby dostali dobrého kněze. S radostí nás františkány potom vítala. Lidé měli paní Pachtovou rádi pro její pokoru a vlídnost. Stmelovala celou farnost. Byla to taková ohnutá babička.

Povodně 2010

Když jsme pomáhali postiženým při povodni, tehdy se opravdu církve dobře zapsala. Já sám jsem rozdál asi 450 tisíc korun, peníze, které přišly od katolických křesťanů z moravských farností. Radil jsem se se starosty, kdo pomoc nejvíc potřebuje. Rozdávala i Charita. Viděl jsem slzy vděčnosti.

Slavnosti v Chrastavě

Jak to všechno začalo? Rok po povodni se starostové Frýdlantska - je jich čtyřicet - rozhodli, že udělají slavnost „Rok potě“. Na slavnost

pozvali také pana biskupa. Shromáždili na náměstí hasičskou techniku a pan biskup ji požehnal. To se uskutečnilo vloni začátkem srpna. Pan biskup byl velice dobře přijatý, tak se zrodila myšlenka, že by měl ještě jednou přijet a mít bohoslužbu. Tady byl velmi důležitý postoj starosty Chrastavy, inženýra Michala Canova. Slavnost se uskutečnila čtvrtou

neděli velikonoční, její součástí bylo požehnání obecního praporu. Účast byla mimořádně velká, asi tři sta lidí. Pan starosta pozval hornickou dechovou hudbu z polského partnerského města, po bohoslužbě bylo připraveno pohoštění pro všechny účastníky slavnosti. Akce potěšila i pana biskupa, který při loučení poznamenal: „Toto je nová evangelizace.“

Máme všude něco mimo bohoslužby

Snažím se se všemi starosty vycházet a promýšlet, jak našemu kraji pomoci. S jejich podporou máme vlastně ve všech obcích něco kromě bohoslužeb. V některých kostelích se konají koncerty duchovní hudby. V Machníně se ozvalo občanské sdružení Společnost občanů Machnína, že by rádi nějak využívali místní kostelík. Při adventním programu vystupovala schola ruprechtické farnosti, místní děti předškolního věku a dva operní umělci. Duchovní slovo kněze bylo velmi dobře přijato. Přišlo 170 lidí, mnozí z nich do svého kostela zavítali vůbec poprvé. I na zpívaných pašijích před Velikonoce bylo přes sto lidí. Lidé se cítí osloveni, když iniciativa vychází od nich. Kdybych je svolal nebo vyzval já, tak přijdou dva nebo tři, protože tady pořád jsou přítomny určité bariéry. Zajímá mě a potěšil zájem lidí o Noc kostelů. Do Hrádku přišlo až sto deset lidí. Řada z nich mi potom děkovala: „Máte to tady krásně, bylo to výborné!“ A já jsem jim odpovídal: „Ten kostel je váš!“

V posledních dnech mě potěšilo, že krajský úřad v Liberci pořádal 1. září v Bílém Kostele celokrajskou slavnost poděkování za úrodu (dožínky), na kterou jsme byli pozváni

Pohlednice vydaná u příležitosti návštěvy biskupa Jana Baxanta v Chrastavě.

arciděkan Radek Jurnečka a já. Celá slavnost začala bohoslužbou slova v kostele a požehnáním plodů letošního úrody. Bohoslužby se zúčastnil hejtman kraje a starostové.

V Hrádku nad Nisou jsou každoročně Bartolomějské slavnosti, během nichž se pravidelně od roku 2006 po bohoslužbě v terénu žehná nějaká nově opravená sakrální památka (obnovuje ji město ve spolupráci s místním občanským sdružením). Letos to byl kříž na podstavci z roku 1830 s německým nápisem, který kdysi postavili sedláci na poděkování za dobrou sklizeň.

Opravy kostelů

Přišli jsme sem záměrně, do misijního území, kde je málo lidí, hodně kostelů, a to ve špatném stavu. Tam, kde to bylo nadějnější, jsme se snažili uvést do takového stavu, aby v nich mohla být sloužena mše svatá. Kostel v Hrádku už je skoro dokončený (kromě jednoho oltářníku). Nejprve bylo třeba udělat nákladné statické zabezpečení kostela, poté jsme dělali opravu vitráží oken, drobnou údržbu a obnovu nástropních maleb z 18. století. Po roce 1989 jsme opravili celý vnější plášť (nová střešní krytina a fasáda). V roce 2000 jsme koupili dva nové zvony. Interiér zrestauroval akademický malíř Josef Kulda z Prahy, který na něm pracoval dvanáct let - podle našich finančních možností. Na Chrastavě máme novou střešní krytinu a nová vitrážní okna. Fasáda je slušná. Trosky kostela ve Václavicích byly zbourány na pokyn státních úřadů v 70. letech. Ostatní kostely (Vítkov, Andělská Hora, Bílý Kostel) jsme zachránili alespoň jako „konzervy“: zabezpečili jsme je před dalším ničením. Kostel na

Přehled bohoslužeb:

Hrádek nad Nisou
kostel sv. Bartoloměje
ne 8.00 hodin
út, čt 17.00 hodin

Chrastava
kostel sv. Vavřince
ne 10.30 hodin
stř 15.45 hodin v Domově pokojného stáří
pá 17.00 hodin

Nová Ves u Chrastavy
kostel Nanebevzetí Panny Marie
so 15.00 hodin dle dohody

Bílý Kostel nad Nisou
kaple na faře
so 17.00 hodin (dle dohody)

Andělské Hoře jsme pronajali jako ateliér jednomu grafikovi. Bílý Kostel se užívá jako depozitář knihovny, nyní je převeden do vlastnictví obce.

Opravy kostelů zaměstnávají mnoho kněží v našem regionu. Já jsem si často kladl otázku, jestli to má vůbec smysl... Myslím si, že když je v obci alespoň kostel, je znakem přítomnosti církve. Když je v pořádku, opravený, solidní, krásný, mají lidé možnost zahlédnout církev – a setkat se s Bohem. Tak doufám, že to smysl mělo a má.

Farníci v Hrádku nad Nisou s P. Antonínem Kejdanou (2012).
Foto Hana Němečková

Živé farnosti

Ve farním obvodu jsou dvě města, Hrádek nad Nisou a Chrastava, kde jsou živé farnosti.

Otec Tomáš

Jak jste se stal františkánem?

Do farního kostela v Hronově (skoro čtyři kilometry od rodné vesničky Žďárky) jsem chodil od dětství každou neděli za každé-

Udělení svátosti v minulosti. Foto archiv P. Tomáše Genrta

ho počasí. Řadu let jsem sloužil v kostele jako ministrant („ministrantovat“ jsem začal v deseti letech z vlastní touhy). Povolání jsem cítil dříve ke kněžství než k františkánství. Nastoupit do semináře po maturitě v roce 1951 jsem nemohl, protože někteří kněží nedoporučovali vstupovat do tohoto režimem zřízeného semináře. Druhý důvod byl, že jsem nebyl zralý, nebyl jsem ještě pevně rozhodnut stát se knězem. Třetí důvod: zemřel mi otec a měl jsem dvě mladší sestry, čtrnáct a devatenáct let, a rodina potřebovala finanční podporu. V té době přišel do farnosti františkánský kněz, P. Titus Hanuš, a já jsem s ním pracoval v jedné továrně. Od něho jsem se dověděl o možnosti studovat při zaměstnání, tajně, s pomocí františkánských kněží. V roce 1957 v 25 letech jsem odešel z domova do Prahy s cílem studovat na kněze. Můj bratranec, zmiňovaný P. Antonín Kejdana, šel toutéž cestou o půl roku dřív. Bydleli a studovali jsme spolu. Asi roku 1961 nastal hon na řeholníky. Antonín byl odsouzen na dva roky za vstup do řádu jako zakázané organizace. Mě často volali k výsledkům. Po 11 letech v roce 1968 jsme přijali kněžské svěcení, před tím jsme složili věčné sliby. V roce 1969 jsme vytvořili komunitu ve Vrchlabí a začali pracovat v duchovní správě.

Na svatém Františkovi se mi líbila radostná chudoba, prostota, jednoduhost. Jednu věc vím určitě: nikdy jsem - a to je velký dar - o povolání nepochyboval.

Jaké myslíte, že je Františkovo poselství dnešní době?

Mně pořád imponuje jeho úcta a láska k církvi. Protože v církvi se on setkává s Kristem. I když samozřejmě pak tam je kříž, Ukřižovaný jako hlavní obraz Krista. Víte, jak se František dostal k stigmatům? On si přál, aby zakusil něco z bolesti, kterou cítil Kristus, když trpěl na kříži, ale aby taky pocítil něco z té lásky, která jej na kříž přivedla. A potom je to Františkův obdiv k stvoření, úcta ke každému tvor.

Jaká je nyní Vaše oblíbená modlitba?

Já už myslím na konec. Modlím se *Ježíši, důvěřuji ti v duchu úcty k Božím milosrdenství*. Vzpomínám na umírajícího otce biskupa Otčenáška, jestli jste to četla, bylo to v Katolickém týdeníku; když umíral, tak jakoby se propadl do bezvědomí, a když se zase probíral, modlil se: *„Ježíši, Synu Boží, smiluj se nad námi.“* On se těší na to, až půjde k Otci. V takové důvěře v Boží milosrdenství chci žít a umřít. Člověk to vlastně pořád káže: *„My máme svou vlast v nebi, odkud také s touhou očekáváme spasitele, Pána Ježíše Krista.“* (Fil 3, 20) Já jsem šťastný, že mohu ještě sloužit mši svatou a modlit se s bratřími breviář. A že Pán Bůh mě při těch mých různých chorobách zachovává, takže mi dopřává čas činit pokání. Tak to je asi všechno. Amen. Aleluja!

Připravila Hana Klára Němečková

S Radkem Rejškem za památnými varhanami kostelů litoměřické diecéze

Podarí se obnovit „patos barokního divadla“?

Když jsem před mnoha lety, ještě jako student gymnázia, objevil v jedné publikaci o českých hudebních památkách fotografii barokních varhan na kůru farního kostela Věch svatých v Libočanech u Žatce, nemohl

ní, při němž byly uplatněny všechny principy použité při tvorbě kulis a dekorací v tehdejších barokních divadlech (třeba v Litomyšli nebo Českém Krumlově). Netradiční je především pětidílné řešení prospektu. Na kůru jsou rozmístěny celkem čtyři varhanní skříně a do zábradlí je vsazen ještě tzv. pozitiv (malý varhanní stroj ovlá-

se samozřejmě týká i varhan. Ty jsou reprezentativním dílem významného varhanářského rodu Guthů původem z Čisté u Rakovníka. Ve dvou manuálech a pedálu mají celkem 14 rejstříků, takže patří do kategorie malých dvoumanuálových varhan.

Když jsem poprvé stanul v kostelní lodi a hleděl na jejich prospekt, byly všechny římsy varhanních skříní osazeny jedinečnou figurální výzdobou sestavenou z hrajících a zpívajících andělů (kolik jich bylo, nevím, spočítané je nemám, ale bylo jich „mnoho“). Současně mě však zaujala hrůzostrašně vyhlížející díra ve stropě přímo nad varhanami. Tato díra dnes již našťestí patří minulosti, ale andělíčci na varhanách nejsou. Byli při opravách sneseni a uskladněni. Až se na skříně vrátí, bude to skutečná nádhera a doufejme, že se tak nestane v časovém horizontu desetiletí, ale dočkáme se toho během několika jednotlivých roků...

A když už zde padla zmínka o kostele v nedalekém Novém Sedle, dodejme, že na kůru tohoto kostela můžeme spatřit něco podobného, ale v malém. Historická barokní skříně od loketského varhanáře Wenzela Starcka je koncipována do dvou křídel, mezi nimiž se nachází okno, a římsy varhanního prospektu nesou podobný „andělský orchestr“ jako v Libočanech. Nástroj uvnitř je však novodobý a jeho stav je značně neutěšený. Jako útěchu konstatujeme, že uměleckou a historickou hodnotu zde má především Starckova skříně, která je zachována ve stavu relativně slušném, i když je dlouhé roky vystavena působení vody zatékající děravou střechou. Ale i to se snad jednou změní...

Radek Rejšek,
diecézní kampanolog a organolog
Foto: archiv autora článku

jsem věřit vlastními očím. Něco tak velkolepého jsem si nedokázal vybavit ani v bujně fantazii. Nemaje žádné srovnání s okolními předměty jsem z této fotografie nabyt dojmu, že jistě musí jít o jedny z největších barokních varhan v tehdejší Československu, a ihned jsem zatoužil se do Libočan vydat a tento „gigantický“ nástroj spatřit na vlastní oči.

Tento záměr jsem uskutečnil o několik měsíců později a na místě mě čekalo nejedno další překvapení. Když jsem se ke kostelu blížil, soudil jsem podle impozantního dvouvěžového průčelí kostela, že půjde o stavbu velikosti katedrály. Čím jsem byl blíže, tím se však kostel opticky poněkud „zmenšoval“, až jsem byl nakonec překvapen skutečností, že kostel je sice velký, ale zdaleka ne tak, jak vypadá při pohledu z dálky. A když jsem byl tehdejší panem farářem uveden dále, čekalo mě překvapení největší – libočanské varhany jsou totiž ve skutečnosti malé.

Svému impozantnímu vzhledu vděčí vtipnému architektonickému řeše-

daný z vlastního manuálu). Na českých kůrech tehdy bylo běžné trojdílné řešení, ale pětiskříňová koncepce byla něčím výjimečným. Kromě kostela v Libočanech jej můžeme spatřit v litoměřické diecézi ještě v Úštěku a Jezvě, v plzeňské diecézi mají pětidílný prospekt velké varhany premonstrátského kláštera v Teplé. V Libočanech však jsou krajní skříně varhan prázdné a plní pouze dekorativní funkci (na rozdíl od nástrojů v Úštěku a Jezvě, kde byl do nich vsazen pedálový stroj). Jsme zde tedy svědky oblíbeného barokního efektu – impozantní vzhled ještě neznamená, že dotyčný předmět je veliký.

Stačí popojet několik kilometrů dále do Nového Sedla, kde můžeme spatřit takto řešený celý kostel. Monumentální průčelí s dvěma věžemi vyvolává dojem mohutné stavby, ale kostel je ve skutečnosti velmi malý (ale má překrásný rokokový vnitřek). Vzpomeňme si v této souvislosti třeba na pražskou svatyni Panny Vítězné na Bílé Hoře.

Kostel v Libočanech nyní prochází dlouhou a náročnou obnovou, která

Kapucíni v uniformě 1. část

Anicet František Petružela

Řekne-li se polní kurát či vojenský kaplan, většinou se pravděpodobně vybaví feldkurát Katz ze známého Haškova románu. Byli však čeští vojenská duchovní opravdu takoví? Většina našich vojenských duchovních se Katzovi nepodobala ani v nejmenším. Byli to stateční mužové a obětivi kněží, jejichž posláním bylo být všem vojákům nablízku, doprovázet je v mezích okamžicích jejich života radou, pomocí a útěchou, přispívat k utužení kázně, mravů a charakteru a také se modlit a prosit za všechny, kteří v bojích nasazovali své životy a kteří jim byli svěřeni. Mezi vojenskými duchovními, kteří za druhé světové války působili v naší zahraniční armádě na západě, najdeme také tři kapucíny pražské provincie: P. Aniceta Františka Petružela OFMCap., P. Basila Františka Pouchlého OFMCap. a P. Anselma Václava Špačka OFMCap.

František Petružela vojenským duchovním v Anglii. Březen 1941.

František Petružela se narodil 14. srpna 1914 v Brodce u Přerova jako syn obuvníka Aloise Petružely a Františky roz. Hofmanové. Po vychození obecné školy studoval na gymnáziu v Kroměříži. V roce 1931 vstoupil do řádu menších bratří – kapucínů a přijal řádové jméno Anicet. Studoval filosofii v holandském Breust-Eysden a teologii v Olomouci. Na kněze byl vysvěcen v Olomouci 29. června 1939. Poté byl poslán na další studia do Říma.

„V roce 1939 tři z nás – br. Marek Jakub Mayer, br. Basil František Pouchlý a já jsme byli posláni do Říma na další studium. Dostali jsme povolení od Oberlandratu do konce roku 1939. Naše vyslanectví v Římě, které bylo prakticky obsazeno německými úředníky, nám dělalo potíže s prodloužením povolení k pobytu na další dobu. My jsme však navázali styk s br. Anselmem, který byl již v té době v Paříži a psal nám, abychom přijeli do Francie, kde bylo potřeba kněží pro naši čsl. armádu, která se tam utvořila. Nařikal, že nemají duchovní, a zval nás, abychom tam přijeli. Ani jsem již nedokončil zkoušky na universitě. Než jsme odjeli, zašli jsme ještě k P. generálovi, abychom si vyžádali požehnání. Dal nám na cestu nejen požehnání, ale i růženec posvěcený Svatým otcem. Též jsme se šli naposled pomodlit do chrámu sv. Petra. Večer 27. května 1940 jsme nasedli (já a P. Basil) do vlaku

a vydali se na pouť světem. Nevěděli jsme, kde a jak naše pouť skončí, netušili jsme, kam nás Prozřetelnost Boží povede. Jen jsme věřili, že se šťastně vrátíme domů.“

Dne 4. června 1940 se František Petružela podrobil na československém konzulátu v Paříži odvodu. Prezentován byl 11. června v Agde a byl přidělen k divizní zdravotní rotě 3. pěšího pluku v hodnosti vojína.

„Byl jsem mladým knězem, teprve rok po vysvěcení, když jsem nastoupil vojenskou službu zároveň s P. Basilem v naší zahraniční armádě ve Francii. Zkušenosti jsme neměli žádné a o vojenském životě jsme nevěděli zhora nic. Začali jsme »od píky«, jak se říká. Cvičení, škola, půlhodinky atd. Byli jsme narychlo cvičeni ve zdravotní službě jako nosiči raněných a měli jsme jít na frontu za našimi dvěma pluky. Vstávali jsme o hodinu dříve než ostatní vojáci, abychom si mohli odsloužit mši svatě buď někde u sester, nebo v kapli v táboře (vlastně to byl dřevěný barák s křížem v průčelí, který sloužil za kapli). Na modlitbu breviáře nezbylo času, snad jen několik žalmů nebo lekcí ze dne, to bylo vše.

K našemu odjezdu na frontu již nedošlo. Dostali jsme ještě sice sanitní vozy, které byly úplně nové. Byl jich tu na všeobecnou bídu ve Francii značný počet. Přes všechny optimistické zprávy, které nám byly denně předčítány, nastal »krach«. Němci obsadili 15. června Paříž a tím bylo vlastně zhroutil Francie dokonáno. Bylo uzavřeno příměří a nastalo vyjednávání. Naše dva pluky se stahovaly z fronty po skupinách, a to jednak do Bordeaux (kam odjela naše vláda a letci), jednak do Sète u Marseille. Byla to krušná doba. My jsme se nalodovali až poslední v Sète. V přístavu jsme nechali sanitky, které nás sem dovezly. Čekal na nás již anglický torpédoborec HMS Koppel, který nás převážel z přístavu na širé moře, kde jsme přesedli na dopravní loď. Na lodi jsme byli déle než měsíc, protože jsme se vyhýbali francouzskému pobřeží a jeli jsme hodně na západ. Teprve po několika dnech plavby jsme změnilí směr a zamířili k Anglii. Dne 7. července jsme spatřili konečně vytoužené břehy Anglie.“

Nadbytek důstojníků způsobil, že všechny duchovní, kteří se dostali se zahraniční armádou na Britské ostrovy, nebylo možné umístit na systematizovaná důstojnická místa vojenských duchovních. Petružela sloužil u prvního pěšího praporu jako prostý řádový voják. 26. července 1940 obdržel od anglického armádního ordináře biskupa Jamese Deye jurisdikci ke konání duchovních úkonů. K 30. září 1940 byl povýšen na podporučíka duchovní služby po dobu válečné potřeby.

František Petružela u jednoho z bunkrů v průběhu obrany Tobruku. Duben 1943.

„Nastal normální vojenský táborový život. A já jsem musel prodělat základní vojenský výcvik, protože jsem dosud nebyl v armádě. Večer po zaměstnání se vojáci scházeli do skupin a tvořili různé kroužky podle krajů, podle zájmů, nebo podle toho, kde se seznámili. My, katolíci, jsme měli též svoji skupinu. Scházeli jsme se ve velkém stanu, ve kterém jsme my kněží mívali ráno mši svatou. Scházeli jsme se nejen k různým pobožnostem, ale abychom si poslechli rádio, nebo přednášky, nebo prostě abychom si popovídali a podebatovali. Bývalo tam někdy večer až na 70 vojáků. V oddělené části tohoto stanu bydleli por. B. Boček a ppor. H. Vaníček – jezuité.“

Teprve k 4. prosinci 1940 nastoupil Petružela na systematizované místo jako řádný duchovní u Náhradního tělesa v Leamington s pověřením evidence ztrát u evidenční skupiny. Vedl matriku všech vojenských osob v zahraničí, byl členem komise určené k likvidaci pozůstalostí po zemřelých a padlých příslušnících čs. zahraniční armády a mezi jeho povinnosti patřila i evidence vojenských hrobů. Byl též pověřen duchovní péčí o druhý pěší prapor dislokovaný na zámku Walton Hall, kam v neděli a svátky pravidelně dojížděl a kde byla velká skupina katolíků. Mše svatá tam byla sloužena napřed v zámeckém skleníku, později ve vhodné místnosti v přízemí, která byla upravena jako kaple. Většinou také obstarával návštěvy nemocných čs. vojáků v britských nemocnicích a vězňů v britských věznicích, rovněž posloužil zemřelým na poslední cestě.

Na začátku roku 1942 bylo rozhodnuto vyslat katolického vojenského duchovního k československému 11. východnímu pěšímu praporu na Středním východě. Byl vybrán František Petružela. 11. února 1942 se hlásil v Londýně a 13. února vyplul z Liverpoolu.

V neděli 12. dubna 1942 byl Petružela prezentován v čs. výcvikovém středisku v Sidi Bishr v nilské deltě východně od Alexandrie u náhradní roty. Téhož dne byl přidělen k velitelství praporu. Hned po příjezdu navštívil v nemocnici čs. vojáky. V neděli 19. dubna sloužil ve stanu poddůstojnické jídelny pro čs. vojáky první katolické bohoslužby. Stan

poddůstojnické jídelny se stal pravidelným místem, kam se čs. vojáci scházeli na bohoslužby.

Po dvou měsících v Alexandrii byl Petružela převelen k 500. praporu 200. lehkého protiletadlového pluku dislokovaného v Haifě, který zde byl pověřen protiletadlovou ochranou letišť. Dorazil sem ve středu 10. června 1942. Od neděle 14. června konal pravidelně každý den ranní bohoslužby v posádkovém kostele sv. Josefa v Bat Gallim. Po přemís-

František Petružela celebruje polní mši svatou v táboře Az Zib u Nahariye. Slavnost sv. Václava 28. září 1942.

tění velitelství pluku do tábora Az Zib u Nahariye severně od Haify se bohoslužby odbyvaly většinou v místnostech vojenských zátíší nebo stanech čs. jednotek pro jednotlivé prapory a rot. Čs. vojáci měli také možnost dojíždět na bohoslužby do vojenských nemocnic nebo klášterů do Haify. Slavnostní bohoslužby měly vždy oficiální charakter za účasti mnoha osobností místního politického života a vojenských delegací spojeneckých jednotek. Vystupoval při nich čs. plukovní pěvecký sbor s českými a slovenskými písněmi. Polní mše doprovázela většinou hudba jugoslávské královské gardy.

Deník Františka Petružely je plný záznamů o pravidelných bohoslužbách, návštěvách nemocných a raněných ve vojenských nemocnicích a ozdravovnách, návštěvách na pozicích a stanovištích rot. Jako vojenský duchovní měl na starosti i některé jihoafrické pluky.

Snažil se být vojákům nablízku stále a za všech okolností. Podmínky byly těžké a většina z nich na tom byla psychicky špatně. Můžeme číst záznamy o sebevraždách, autonehodách, neštěstích způsobených neopatrnou manipulací s municí a dalších nehodách spojených se zraněními nebo úmrtími.

8. října 1942 byl Petružela ustanoven osvětovým důstojníkem pluku. Zajišťoval příspěvky z denního života pluku pro cyklostylovaný Zpravodaj,

kde byl členem redakční rady, a pro vysílání čs. rozhlasu v Káhiře.

Na přelomu roku 1942 a 1943 došlo k přesunu 200. lehkého protiletadlového pluku na západ. Podruhé se naši vojáci dostali do Tobruku, kde tentokrát měli za úkol chránit strategicky významný přístav před německými vzdušnými útoky z Kréty.

František Petružela i na novém působišti konal pravidelné bohoslužby. Mimo funkce vojenského duchovního a osvětového důstojníka se také aktivně podílel na distribuci materiálu a pohonných hmot na stanoviště jednotlivých čet. Toho využívá jako příležitosti k tomu, aby promluvil s vojáky, vhodně je povzbudil a potěšil.

Připravil Martin Flosman
Foto: archiv autora článku

Dokončení v příštím čísle Zdislavy

Krátké zprávy z diecéze

V Loretě v Rumburku je restaurována dekorativní výmalba

Přímo před očima návštěvníků barokní Lorety v Rumburku se od července restauruje část původní výmalby ambitu. Práce na obnově dekorativní nástropní a nástěnné výzdoby křížové chodby probíhají až do poloviny října.

Zatímco vlastní ambit pochází z poloviny 18. století, uceleně byl vymalován teprve na počátku 20. století. Více než 110 let starým malbám od akademického malíře Josefa Neumanna ml. z Horního Jindřichova navrácí původní podobu akademický malíř Martin Martan z Prahy. Na klenbách křížové chodby se znovu objevují iluzivní rozety, rokokové mušle a geometricky ztvárněné rostlinné motivy se zlatenými detaily. Část restaurovaných maleb si mohli návštěvníci prohlédnout v sobotu 15. září při hudebních a divadelních Loreťanských slavnostech 2012.

Foto Klára Mágrová

Obnovu rumburské Lorety ve výši 730 000 Kč v roce 2012 podpořilo Ministerstvo kultury ČR, Ústecký kraj, Biskupství litoměřické, Město Rumburk a Římskokatolická

farnost – děkanství Rumburk. Dokončení restaurování dekorativní výmalby ambitu si vyžádá 3 167 000 Kč.

„Poutní kaple z roku 1770 se restaurovala v letech 2007 až 2012, kdy byla zachráněna malířská výzdoba, ošetřeny dřevěné konstrukce a obnovena fasáda objektu. Na své místo ve výklencích ústředního schodiště se vrátila i restaurovaná unikátní skupina vysmívajících se Židů od západočeského malíře Eliase Dollhopfa. Opraveny byly boční liturgické prostory Boží hrob a výjev Posmívání se Kristu. Celkově stálo restaurování poutní kaple Svatých schodů 4 132 000 Kč,“ vysvětlil pater Jozef Kujan SDB ze salesiánské komunity, která spravuje farnost v Rumburku a okolí. Podrobnosti o historii a výzdobě rumburských Svatých schodů se návštěvníci dozvědí z nově vydané dvanáctistránkové česko-německé brožury.

Rozlehlým, celoročně přístupným loreťanským areálem v Rumburku ročně projde na osm tisíc návštěvníků. Kromě běžných prohlídek jsou pro ně připraveny stále expozice o historii Lorety, kapucínskému klášteru a loreťanského podzemí. V křížové chodbě se odehrávají krátkodobé výstavy a v přilehlém klášterním kostele sv. Vavřince koncerty. Vyhledávané jsou noční prohlídky s průvodcem. O celkovou záchranu barokního skvostu severních Čech usiluje od roku 1996 vlastník objektu, Římskokatolická farnost-děkanství Rumburk. Záchraně práce v rumburské Loretě zatím přišly na 23 000 000 Kč.

Klára Mágrová, Rumburk

Ustanovení

J.M. can. Mgr. Martin Davídek byl od 1. září 2012 jmenován biskupským vikářem pro pastorační v litoměřické diecézi. Ostatní ustanovení zůstávají nadále v platnosti.

Mgr. Marie Gottfriedová, ředitelka Základní školy Trmice, byla k 1. září 2012 ustanovena referentkou Biskupství litoměřického pro

záležitosti církevního školství.

R.D. Mgr. Vladimír Novák byl od 1. srpna 2012 uvolněn z funkce administrátora Římskokatolické farnosti Přichovice, z funkce administrátora excurrento Římskokatolické farnosti Polubný a Desná, z funkce vedoucího Diecézního centra pro mládež a z funkce vedoucího Interdiecézního centra života mládeže Křížovatka Přichovice. Odchází zpět do královéhradecké diecéze. Do těchto funkcí byl jmenován **R.D. Mgr. Jozef Kadlic**, dosavadní farní vikář Římskokatolické farnosti Přichovice.

www.dltm.cz

V Bohosudově proběhla diecézní pouť rodin

V sobotu 15. září 2012 připutovalo do Bohosudova mnoho rodin s dětmi z různých vikariátů litoměřické diecéze a zaplnilo baziliku Panny Marie Sedmibolestné.

Setkání začalo tradičně mší svatou obětovanou za rodiny. Jejím hlavním celebrantem byl salesián Jan Blaha, nový teplejší administrátor. Slavnosti se dále zúčastnili teplejší salesiáni, misionář P. Petr Němec SDB, který přijel z Bulharska, a ústecký jáhen Jiří Smolek.

V přímluvách jsme prosili o ochranu všech rodin, o trpělivost se svými dětmi i o trpělivost dětí s námi rodiči, za pokoj do všech vztahů, které prožíváme v rodinách, společenstvích, v kruhu přátel nebo na pracovišti.

V průvodu obětí darů nesly děti růže jako symbol vztahů, manželé nesli svíce, které vyznačují světlo, symbol lásky a porozumění mezi partnery, kříž a kameny, symbol těžkostí a bolestí rodinného života, a srdce, které Bůh zázračně proměňuje.

Po slavné mši svaté byla pro děti na zahradě biskupského gymnázia připravena zábava a nácvik různých dovedností, které si přichystali místní skauti.

Jsmo rádi, že i letošní pouť rodin splnila své poslání přiblížit rodiny

Bohu a občerstvit srdce krásnými setkáními.

Mnohokrát děkujeme všem, kteří přiložili ruku k dílu a pomohli jakýmkoli způsobem.

Ivana Růžičková,
Diecézní centrum pro rodinu

Ostatek sv. Zdislavy byl převezen do Brna

Pater Jan Rajlich OP z Jablonného v Podještědí přivezl 7. září 2012 do farnosti Brno-Lesná vyžádaný relikviář s ostatkem svaté Zdislavy. Relikviář převzal farář P. Pavel Hověz v průběhu mše svaté, kterou celebroul P. Jan Rajlich OP.

Koncelebrovali P. Pavel Hověz, P. Karel Cikrle a P. Petr Misař, rodák z Černých Polí. Relikviář je umístěn na stěně vedle svatostánku v Duchovním centru Brno-Lesná. Po vybudování kostela blahoslavené Marie Restituty v Lesné bude relikviář uložen do obětního stolu nového kostela. Farnost Brno-Lesná očekává také relikvii po blahoslavené M. Restitutě. Relikvii přislíbily sestry františkanky z kláštera ve Vídni.

Karel Pažourek, Brno
(Informovali jsme v minulém Zdislavě)

Kaplířovská slavnost v Milešově

V Milešově se v sobotu 15. září 2012 konalo slavnostní vzpomínkové setkání k uctění památky českého obránce Vídně, šlechtice Zdeňka Kašpara Kaplíře ze Sulevic. Akci pořádalo Biskupství litoměřické, Rakouské kulturní fórum v Praze, Modlitební liga císaře Karla I., zemská pobočka v ČR, a Spolky vojenské historie. Setkání se účastnil velvyslanec Rakouské republiky v České republice Dr. Ferdinand Trauttmansdorff.

Slavnost probíhala v kostele sv. Antonína Paduánského, kde je Zdeněk Kašpar Kaplíř ze Sulevic pohřben. Hlavním celebrantem mše svaté byl generální vikář litoměřické diecéze P. Stanislav Příbyl CSSR, koncelebrantem okrskový vikář a kanovník litoměřické katedrální kapituly Józef Szeliga. Liturgii v kostele zpěvem doprovodil KrisKrosKvintet.

Českému šlechtici a vojevůdci tu vzdalo hold několik desítek lidí. Pozvání na slavnost přijal i letos velvyslanec Rakouské republiky v České republice Dr. Ferdinand Trauttmansdorff, dále tu byl bývalý ředitel Rakouského kulturního fóra v Praze Dr. Florian Haug, zástupci této organizace a další hosté.

Generální vikář v kázání připomněl, že si památný den bitvy u Vídně 12. září 1683, kdy byla Evropa zachráněna před porobou osmanskými Turky, spojujeme s oslavou svátku jména Panny Marie, a poukázal na to, že vojska u Vídně zvítězila ve jménu Panny Marie a na přímluvu Panny Marie.

„Zdeněk Kašpar Kaplíř ze Sulevic a všichni ti, kteří ve Vídni a u Vídně onoho roku 1683 pro nás vybojovali tvář Evropy, v níž se cítíme doma, bojovali ve jménu Panny Marie. Buďme za to vděční jim i pomoci shůry. S pokorou si buďme vědomi toho, že i dnes, v době, která se tváří tak soběstačně, totáhně nejdál ten, kdo se svěří do Božích rukou,“ řekl P. Příbyl.

Vzpomínkové setkání v Milešově se uskutečnilo již potřetí. Rakouský velvyslanec i tentokrát v závěru slavnosti položil za zvuku čestných salů historických vojsk kytici květů na Kaplířův hrob.

Doprovodný program pořádal po celý den Milešovský spolek přátel přírody za podpory Garden Art Most.

Jana Michálková

Dětsí výherci Noci kostelů převzali ceny z rukou biskupa

Litoměřický biskup Jan Baxant předal ceny dětským výhercům výtvarné soutěže „Moje Noc kostelů“, která byla vyhlášena v litoměřické diecézi u příležitosti letošní Noci kostelů. Setkání se konalo v biskupské rezidenci v Litoměřicích v pátek 21. září 2012.

Účastnilo se ho jedenáct dětí se svými rodinnými příslušníky.

„Do soutěže bylo zasláno 67 výtvarných prací dětí ve věku do 15 let. Soutěžilo se ve třech věkových kategoriích, nejvíce byla zastoupena druhá kategorie – děti od 7 do 11 let,“ uvedla Ing. Kristýna Solničková, MBA, hlavní koordinátorka akce v litoměřické diecézi. „V nejmladší kategorii dětí do 6 let zvítězila Maruška Kubelková z Litoměřic, ve druhé kategorii se vítězkou stala Rozálie M. Krameriusová z Loun a první místo ve třetí kategorii od 12 do 15 let získala Markéta Hlaváčková z Terezína,“ upřesnila.

Výherci byli odměněni hodnotnými cenami, které jim věnovaly firmy DinoToys s. r. o.; Centrum Babylon, a. s.; DISTAV CZ stavební, s. r. o.; Zoologická zahrada Liberec a drobnějšími suvenýry přispěla i Zoologická zahrada Ústí nad Labem. Některé z cen věnovalo Biskupství litoměřické.

Odborná porota vybrala v každé kategorii ještě další výherce, kteří rovněž obdrželi ceny od uvedených sponzorů.

Hlavní cenou v kategorii pro nejmladší děti bylo dřevěné pískoviště ve tvaru lodi vyrobené speciálně pro tuto příležitost, vítězky dalších dvou kategorií si za své povedené výkresy odnesly mobilní telefony.

Mons. Jan Baxant dětem poděkoval, pochválil je za jejich aktivitu a zdůraznil, že svět může být pěkný, když nám všem o něco půjde.

Letošní Noc kostelů probíhala na Den dětí – 1. června. V litoměřické diecézi se uskutečnila potřetí. V letošním roce se k ní připojilo 169 církevních objektů, ve kterých bylo zaznamenáno více než 25 tisíc návštěvnických vstupů.

„Stále hledáme způsoby, jak Noc kostelů přiblížit více lidem. Ideální by bylo, kdybychom přišli každý rok s nějakou zajímavou novinkou. Letos to byla výtvarná soutěž pro děti a pexeso s obrázky bohoslužebných předmětů. O obojí byl zájem, takže už nyní zvažujeme, že například výtvarnou soutěž vyhlásíme i v příštím roce. Samozřejmě doufáme, že se do ní zapojí více dětí,“ řekla Kristýna Solničková.

Jana Michálková
Fotogalerie na straně 23

Dvanáctiletý Ježíš v chrámě

Přibližně letos je 2000. výročí události, kterou popisuje sv. Lukáš následujícími slovy: *Každý rok chodili Ježíšovi rodiče o velikonocích do Jeruzaléma. Také když mu bylo dvanáct let, šli tam, jak bylo o svátcích obyčejem. A když v těch dnech všechno vykonali a vrátili se domů, zůstal chlapec Ježíš v Jeruzalémě, aniž to jeho rodiče věděli. Protože se domnívali, že je někde s ostatními poutníky, ušli den cesty a pak jej hledali mezi svými příbuznými a známými. Když ho nenalezli, vrátili se a hledali ho v Jeruzalémě. Po třech dnech jej našli v chrámě, jak sedí mezi učiteli, naslouchá a dává jim otázky. Všichni, kteří ho slyšeli, divili se rozumnosti jeho odpovědi. Když ho rodiče spatřili, užasli a jeho matka mu řekla: „Synu, co jsi nám to udělal? Hle, tvůj otec a já jsme tě s úzkostí hledali.“ On jim řekl: „Jak to, že jste mě hledali? Což jste nevěděli, že musím být tam, kde jde o věc mého Otce?“ Ale oni jeho slovu neporozuměli. Dítě rostlo v síle a moudrosti a milost Boží byla s ním. (Lk 2, 41-50)*

Jde o samostatný krok Ježíše, který v sobě v zárodku obsahuje Ježíšovu dospělost: odchod z domova a na rodičích nezávislý život, který vyplňuje plnění vůle Boha Otce. Dvanáctiletý Ježíš tento krok učinil bez stopy jakéhokoliv hrůchy, nemůžeme tedy Ježíše obviňovat z útěku z domova. Do této chvíle byl otcem Ježíše sv. Josef, od této chvíle je zřejmé, že Ježíš má jiného Otce, jehož domem je samotný Jeruzalémský chrám – Bůh. V dalším pokračování života Ježíš zjevuje, že Otec je s ním a že on chce vždy vyplnit jeho vůli.

Člověk jako dítě má svou jistotu a hlavní autoritu ve svém fyzickém otci. Dospělý se sám musí stát rovný svému otci, přijmout podobnou zodpovědnost, jakou měl jeho otec, snášet podobná rizika života, jako snášel jeho otec, svobodně se rozhodovat pro dobro, jako se rozhodoval jeho otec. K tomu se připojuje otázka nejvyšší autority, toho, kdo určil a prosazuje platnost zákonů. Malé dítě v rodině vidí základ této autority v svém otci. On rozhoduje, co a jak platí. Když dospěje, postaví se na roveň svému fyzickému otci, začíná vnímat jako základ zákona a jeho platnosti Boha. Nalézt v Bohu a jeho lásce základ své jistoty a přijmout jeho vůli zjevenou v zákoně. Obojí je založeno na jistotě víry v Boží

dobrotu a lásku. Že Bůh jedná vždy dobře a vždy pro nás chce a vyžaduje jen to nejlepší.

V životě s Bohem spojujeme vztah k Bohu Otci s darem bázně Boží od Duchu svatého. Tento dar je základem dětské důvěry v Boha na základě víry. Bůh se tak stává pevnou oporou pro život.

*P. Jan Rajlich OP,
Jablonné v Podještědí*

Napsali jste...

Labský církevní kongres v Míšni

Dne 30. června 2012 jsme měli možnost účastnit se Labského církevní kongresu, na který dostal pozvání otec Józef Szeliga a zástupci farnosti a města Litoměřice. Jedním z nich byl pan Josef Doležal, restaurátor z litoměřického muzea, a paní Kateřina Železná jako překladatelka.

Smyslem tohoto kongresu bylo spojovat lidi, kteří chtějí zachovat a vytvářet jedinečný životní prostor a říční krajinu Labe, aby mohly vejít do povědomí jako kulturní a společenský prostor.

Foto archiv Marie Mazancové

Byli jsme vřele uvítáni a otec Józef měl v průběhu zahajovacího programu skvělý projev, ve kterém prezentoval činnost naší farnosti. Zástupci města Míšně se o nás skvěle starali, díky nim jsme mohli vidět zrekonstruovaný gotický dům ve středu města a klášter Svatého kříže, který je sice ve své podstatě zřícenina, ale díky úsilí nadšenců je zakonzervován a pomalu alespoň z části obnoven a slouží i k setkávání věřících a pořádání kulturních akcí.

Byli jsme za pozvání velice rádi, mohli jsme se díky tomu seznámit se zajímavými lidmi a získat zkušenosti a povědomí o životě a kultuře za hranicemi v Polabí.

Marie Mazancová

Církevní slavnost v Mostě

Oblastní charita Most udržuje v rámci svých četných přeshraničních partnerství i dlouholeté kontakty s německými rodáky okresu Most sdruženými v organizaci Heimatkreis Brück se sídlem v bavorském univerzitním městě Erlangen. Toto partnerství je naším příspěvkem k odbourávání nežádoucích bariér minulosti a k upevnování porozumění a vedení konstruktivního dialogu mezi oběma našimi národy v duchu sjednocující se Evropy.

V rámci letošního výročního setkání německých rodáků v jejich staré vlasti se v sobotu 4. srpna 2012 uskutečnila v děkanském kostele Nanebevzetí Panny Marie v Mostě slavnostní bohoslužba - tradičně coby „Slavnost Panny Marie Sněžné“, při níž bylo oslaveno dvojí 50. výročí kněžského svěcení jednoho českého a jednoho německého kněze a diamantová svatba.

Německým „zlatým“ jubilantem byl hlavní celebrant P. Rainer Karl Gaipl, nyní ze spolkové země Porýní Pfalz, který děkoval Bohu za možnost oslavit tento vrchol svého života ve svém rodném městě a v kostele, kde byl v srpnu roku 1933 pokřtěn. Českého jubilanta P. Františka Pospíšila z Teplic váže k městu Most i tomuto kostelu rovněž silný vztah, neboť byl v době totality a mlčící církve pověřen tehdejším litoměřickým biskupem a kardinálem Štěpánem Trochťou správou vnitřního kostelního inventáře, když mu hrozilo zbourání.

Hlavním kazatelem byl P. Benno Beneš z Teplic, který ve svém dvojazyčném přednesu přiblížil životní osudy obou jubilantů, města i kostela, který byl v roce 1975 přesunut o 841 metrů, aby ustoupil těžbě uhlí, jakož i osudy zdejších obyvatel v těžké poválečné době, která znamenala pro mnohé rozdělené rodiny, ztrátu domova i identity.

Závěrem jeho promluvy zaznělo, že v prožívaném společenství víry spočívá odpověď na všechny nesnáze, jimiž procházíme, a modlitba Otce náš je měřítkem. Kristova událost je pak orientací, jak ve společenství žít a jak být jeho prostřednictvím a každodenně prožívaným smířením – tvůrci pokoje.

Příměly přednesené zástupci obou našich národů se nesly v duchu proseb za vlast, světový mír, zachování víry, lidské důstojnosti, za ucelenou Evropu na křesťanských základech

a za lásku a naději vkládanou do našeho Pána.

Hlavní celebrant požehnal diamantovému manželskému páru rodáků Erně a Erichu Rudelových, nyní z Mnichova, a prvním gratulantem všem jubilantům byl primátor města Mostu Vlastimil Vozka s manželkou.

Oblastní charita Most byla spoluorganizátorem a mezi předními gratulanty byla i její ředitelka Eva Čenkovičová.

Brigita Janovská, OCH Most

Rozloučení s Vláďou Novákem

V sobotu 25. srpna 2012 se sjelo do Příchovic téměř tři sta lidí, aby společně poděkovali P. Vladimíru Novákovi za jeho dvanáctiletou službu

Foto Tomáš Lehl

na zdejší faře. Vláďa se po celé roky svědomitě staral nejen o příchovicickou, desenskou a polubenskou farnost, ale především o Interdiocézni centrum života mládeže Křížovatka. Za ty roky mu zde prošlo pod rukama mnoho lidí, které v životě posunul někam dál, nasměroval je, povzbudil, poradil atd., takže bylo opravdu za co děkovat.

R.D. Vladimír Novák

Slavnostní den byl zahájen mší svatou, hudebně doprovázenou kapelou KaPři (kapela je též „dítětem Příchovic“, neboť je složena z mladých jezdcích do Příchovic a vznikla právě díky Vláďově podpoře). Po

*Účastníci setkání s vydáním Vláďovin
Foto Tomáš Lehl*

slavnostním oběd a prostorem pro neformální popovídání u kávy následovalo v kostele společné ohlednutí za Vláďovým působením prostřednictvím scének a svědectví několika lidí. Promluvila maminka Vládi, P. Mirek Šimáček (Vláďův velký vzor a příchovický předchůdce), Michal Marek (červený bareť, neboli bývalý týmák), Petra Přenosilová (Vláďova spolupracovnice z DCM v Litoměřicích), paní Justová (desenská farnice), Veronika Vyskočilová (mladá maminka, která dříve do Příchovic hodně jezdila a díky Vláďovi poznala svého manžela), Vítek Richter (zástupce místního spolča rodin), Veronika Lehrlová (červený bareť, v týmu s Vláďou sloužila dva roky) a Janek Skřivánek (zástupce dnešní generace mladých). Program byl zakončen předáním darů, odhalením cedule „Tady je Novákovo“ a večerí. Následoval neformální večer s Vláďovými hity z Cantate, dalším sdělením a prezentací s fotkami. Setkání jsme zakončili v kostele adorací.

Veronika Rabiňáková

Životní jubileum P. Augustina Števíci

Římskokatolická farnost Libáň se nachází ve zvláště krajinně západně od Jičína a bezprostředně sousedí s diecézí královohradeckou. Je to farnost poznamenaná velmi silně totalitní dobou, náboženství i víra za ta mnohá desetiletí zde byly skoro vykořeněny a zůstaly jen ostrůvky věrných, které ve farnosti udržují její život. Do těchto podmínek, rok po vysvěcení, přišel v roce 1995 náš stávající duchovní správce farnosti P. Augustin Števíca.

P. Augustin Števíca se narodil na svátek sv. Augustina 28. srpna 1952 na Slovensku v Norovcích v okrese Topoľčany, v kraji Nitranském. Zde prožil své dětství i mládí, absolvoval střední zemědělské učiliště, pracoval ve výrobě a před nástupem do semináře pracoval dokonce u řádových sester v Charitním domově na Mendrice jako topič a údržbář. Vystudoval kněžství v bohosloveckém

semináři v Litoměřicích a 14. května 1994 byl vysvěcen na kněze. Jeho svěcení neproběhlo však v katedrále, jak bývá zvykem, ale měl kněžské svěcení i primici ve své rodné obci Norovce na Slovensku a světitelem byl tehdejší litoměřický biskup otec Koukl, který se kvůli tomu vydal až na Slovensko. Pro obec čítající jen přes stovku obyvatel to byla nezapomenutelná událost.

P. Augustin pochází z mimořádně Bohu oddané rodiny. Má ještě čtyři sourozence, z nichž další tři žijí zasvěceným životem. Dvě jeho sestry jsou v řadu sester vincentek na Slovensku a bratr jako řeholník laik slouží Bohu v Lošticích. Je velmi neobvyklé a naprosto vzácné, že v době totality se z jedné rodiny tolik sourozenců zaslíbilo Bohu.

Po vysvěcení byl otec Augustin jako kaplan v Mostě a 13. září 1995 byl ustanoven administrátorem ve farnosti Libáň. Letos v září tomu bylo již 17 let, co zde působí. Má na starosti celkem pět kostelů a dvě kaple, na mnoha zajistil nové střechy, nechal opravit řadu varhan, jen bohužel, jak staří lidé umírají, se ty svěšené kostely věřícími vyprazdňují. Přesto obětavě zde slouží mše svaté, třeba i pro jediného přítomného.

Dne 25. srpna jsme společnou mší svatou ve farním kostele sv. Duchy v Libáni oslavili jeho narozeninové jubileum - 60 let pozemské pouti světem. Na oslavu přijel i litoměřický biskup Mons. Jan Baxant, který byl hlavním celebrantem této slavnostní mše svaté. Při mši svaté zpívala katedrální schola z Hradce Králové, kterou dirigoval a na varhany hrál ředitel kůru hradecké katedrály sv. Duchy Mgr. Josef Zadina. Zcela zaplněný kostel byl ale i svědkem mimořádné události. Při této mši svaté otec biskup pokřtil sedm katechumenů (šest dospělých a jedno dítě), a jak se sám vyjádřil, i pro něho to byla velmi radostná mše svatá, když mohl přijmout do lůna církve tolik nových duší najednou.

P. Števícovi za jeho dlouholeté působení v naší farnosti, za opravu kostelů, za jeho obětavost ve službě Bohu a lidem mnohokrát děkujeme a přejeme do dalších let života zdraví, sílu a mnoho Božího požehnání, aby i s přibývajícím věkem měl stále mnoho duševní i tělesné energie překonávat všechny strasti, které stávající sekularizovaná společnost jeho duchovnímu poslání přináší.

Vladimír Turek

Oblastní charita Sobotka (OCH Sobotka) se sídlem Malé náměstí 2 v Sobotce patří mezi dvanáct profesionálních charit litoměřické diecéze. Místo ředitelky OCH Sobotka zastává již dvacátým rokem paní Libuše Kollová, která stála rovněž u jejího zrodu roku 1992.

Zprava: Ředitelka OCH Sobotka Libuše Kollová a administrativní pracovnice Renata Najmanová

V počátcích svého působení zaměřila sobotecká Charita činnost především na seniory. „Naším prvním zájmem bylo připravit pomoc seniorům, kteří neměli v tíživé situaci kam jít. V té době ve zdejší regionu nebyla k dispozici žádná sociální služba,“ zdůvodňuje zaměření Charity Libuše Kollová.

Domov pokojného stáří Libošovice

První službou byl tedy Domov pokojného stáří v Libošovicích. Domov je pobytovou sociální službou pro seniory, kteří již nemohou žít ve svém přirozeném prostředí a využívat pouze pečovatelskou službu.

Domov pokojného stáří Libošovice

Domov pomáhá osamělým a nemocným seniorům, aby mohli závěrečnou část svého života prožít důstojně ve společenství svých vrstevníků, s profesionální zdravotní, ošetrovatelskou a sociální péčí a bez přerušení kontaktů s přáteli a svými blízkými.

Zájemci o pobyt v Domově mohou kontaktovat sociální pracovníci Denisu Samkovou, DiS., osobně v sídle Domova: Libošovice 39 od pondělí do pátku od 7.00 do 15.30 hodin, nebo telefonicky na čísle 493 571 156 či 724 548 659. Termín nástupu je ovšem závislý na uvolnění ubytovací kapacity.

Kdo hradí pobyt v Domově?

Náklady na jednoho klienta se měsíčně pohybují v rozmezí 25–26 000 Kč, klient hradí v průměru 9 000 Kč. Pokud nestačí důchod klienta, uzavírá se smlouva s příbuznými, kteří rozdíl doplatí. 15% z důchodu musí vždy klientovi zůstat. Pokud klient pobírá příspěvek na péči, jsou úkony péče

Domov pokojného stáří Libošovice

hrazeny z tohoto příspěvku. S vyřízením žádosti o příspěvek případně pomáhají pracovníci Domova.

Charitní pečovatelská služba

Postupem času Domov nebyl schopen vyhovět všem žadatelům. Charitní služby se tedy rozšířily o Charitní pečovatelskou službu, která poskytuje terénní sociální služby osobám, jež mají sníženou soběstačnost zejména z důvodu věku (65+) a zdravotního postižení a jejichž situace vyžaduje pomoc jiné fyzické osoby. Poskytováním služby chce pečovatelská služba dosáhnout co nejdélšího setrvání uživatele v jeho přirozeném prostředí.

Charitní pečovatelská služba Sobotka působí v Sobotce a okolních obcích, které náleží pod Městský úřad Sobotka a pod Obecní úřady Libošo-

vice, Markvartice, Mladějov, Ohařice, Osek, Samšina a Záměstí-Blata. Po dohodě a v případě více zájemců jsou však služby poskytovány také v dalších obcích.

V případě zájmu o pečovatelskou službu je potřeba kontaktovat sociální pracovníci CHPS Bc. Hedviku Bruchovou, DiS., a to buď osobně v sídle CHPS: Malé náměstí 2, Sobotka každý den od pondělí do pátku od 7.00 do 15.30 hodin, nebo telefonicky na čísle 493 572 205 či 606 651 173.

Pečovatelská služba se hradí, pokud však klient pobírá příspěvek na péči, mohou být úkony pečovatelské služby hrazeny z tohoto příspěvku.

Dům společenských funkcí

Dům společenských funkcí, který je součástí městského domu s pečovatelskou službou v Sobotce v ulici Krátká 740, převzala Charita roku 2010 do pronájmu. Senioři, kteří zde žijí, mají tedy k dispozici kromě terénní pečovatelské služby také aktivizační a kulturní programy a malou kavárničku, a to od pondělí do pátku od 7.00 do 17.30 hodin.

Zaměstnanci OCH Sobotka

Rozšiřování služeb – ano či ne?

Charita v Sobotce by své služby ráda rozšířila také do oblasti zdravotní v domácím prostředí. „Rádi bychom poskytovali ucelenou službu, tedy zdravotně – pečovatelskou. Také by se nám pak lépe sháněly finance,“ vysvětluje ředitelka. Zásadní problém je však v tom, že místní zdravotní středisko zajišťuje pacienty z vlastních zdrojů. „Rozšíření zdravotní péče v naší oblasti by bylo potřeba, ale zatím tomu nenasvědčují

vůle lékařů nám pacienty dát, jelikož v místě je dlouholetá domácí péče zajišťovaná zmiňovaným střediskem,“ dodává.

Kritizují, dokud nás nepoznají

„Často slycháváme názory, že charitní služba by měla být zadarmo. Za tak dlouhou dobu jsme si zvykli již na ledaos. Od někoho jsme chváleni, od někoho zatracováni a od někoho zas trpěni. Tento region není nakloněn církevní instituci a nepovažuje ji za nutnou. Musím ale dodat, když už využijí našich služeb, hned změní názor,“ usmívá se paní ředitelka.

Pomoc dobrovolníků

V průběhu dvaceti let působení Charity se vystřídal mnoho dobrovolných pracovníků.

V současné době jich osm stabilně pomáhá s prodejem v charitním šatníku, ale také při Tříkrálové sbírce a na jakýchkoliv aktivitách probíhajících v rámci Domova pokojného stáří nebo v Charitní pečovatelské službě.

Připravila Edith Kroupová,
DCH Litoměřice

Charita má 20 let

V neděli 12. srpna 2012 proběhla slavnost u příležitosti 20. výročí založení Oblastní charity Sobotka. Oslavy byly zahájeny bohoslužbou v kostele sv. Máří Magdalény, kterou celebrouval litoměřický biskup Mons. Jan Baxant. Této výjimečné chvíli přihlíželi zaměstnanci, dobrovolníci, klienti našich sociálních služeb, pozvaní hosté i široká veřejnost. Biskup ve svém projevu vyzdvihl důležitost charitního díla a jeho přínos pro společnost. V rámci slavnostního dopoledne byli v kostele oceněni dlouholetí zaměstnanci, dobrovolníci a spolupracovníci OCH Sobotka.

Jedním z bodů slavnostního programu bylo posvěcení a následné vztyčení vlajky Charity ČR ve spolupráci s Vlastenecko-dobročinnou obcí baráčníků pro Sobotku a okolí. Následovaly projevy zástupců veřejného života, starosty města Sobotky Stanislava Tláška, vedoucího sociálního odboru Krajského úřadu Královéhradeckého kraje Mgr. Ing. Jiřího Vitvara, zástupce ředitelky Diecézní charity Litoměřice Bc. Romana Stržence a v neposlední řadě také ředitelky Oblastní charity Sobotka Libuše Kollové.

V průběhu oslav hrála dechová kapela pan Romana Kužela z Markvartic a probíhala taktéž stánková prezentace činnosti OCH. Návštěvníci si zde mohli zakoupit výrobky klientů Charity či domácí koláče místních baráčníků.

V programu nechyběla ani odborná sekce, kterou zaštitila přednáška na téma péče o seniory v domácím prostředí. Přednášku vedli zástupci Institutu projektového řízení a. s. a na závěr byly přítomným předány informační brožury s důležitými informacemi o domácí péči.

Završením celého slavnostního programu byl benefiční koncert pořádaný v kostele. Na koncertu vystoupili: Michaela Petrová, Zdislava Melicharová a Adam Melichar. Výtěžek z prodeje vstupenek poputuje za seniory do Domova pokojného stáří v Libošovicích, kde pomůže zlepšit kvalitu poskytované péče.

Oblastní charita Sobotka má místnímu společenství co nabídnout, a to nejen v péči o seniory. Nyní se pohledy nás všech upírají do budoucnosti, možná do další „dvačítky“.

Bc. Hedvika Bruchová, DiS.,
OCH Sobotka

Zaměstnanci OCH Sobotka

Všem laskavým zaměstnancům
Charity Libošovice

Mladá Boleslav, 16. 12. 2011

Vážené a milé dámy,

Jménem celé své rodiny a především jménem své drahé matky, která se už bohužel nemůže připojit vlastnoručním podpisem pod tento můj dopis, bych Vám chtěla co nejsrdečněji poděkovat za vzornou, laskavou a profesionální péči, kterou jste poskytli naší drahé Anně Ječné v posledních 20 měsících jejího téměř 87 let trvajícího života.

Já i všichni moji blízcí, kterým bude o letošních Vánocích ta, která mi dala život, poprvé scházet, jsme velice rádi, že poslední týdny svého života strávila moje maminka a jejich babička, prababička či teta právě u Vás, v lidsky hřejivém a útulně, domácky působícím prostředí.

Bůh či osud oplát' dobrou péčí všem, kdo se na ni podíleli.

PF 2012 přeje

Dana Ročňová, roz. Ječná
s rodinou

Příklad dobré praxe

Pan Josef S. je uživatelem služeb Charitní pečovatelské služby Sobotka necelých pět let. Zpočátku dával často najevo rozmrzelost a rád upozorňoval pečovatelky na jejich neschopnost postarat se o něj tak, jak on vyžaduje. Nešlo o nic závažného. Nespokojenost byla například s tím, z jaké strany podávají pečovatelky ručník apod. Jelikož je původním povoláním voják, většina pracovníků při jeho plnění skřípala zuby, ale neřekla nic. Voják holt vyžaduje pořádek, tak musíme něco vydržet.

Po čase se zdravotní stav pana Josefa zhoršil, rodina začala uvažovat o jeho přestěhování z milovaného domečku na kraji města do domu s pečovatelskou službou. Pan Josef nakonec souhlasil a během pár měsíců se stěhoval do garsonky ve zmíněném domě. Přivykání novému prostředí bylo však náročnější, než jsme si mysleli. Pan Josef odmítal být v bytě sám, v podstatě celé dny seděl v jídelně, kde mohl být mezi lidmi.

Zjistili jsme, že ač byl pan Josef věčně rozmrzelý, mezi lidmi byl rád a zvláště mezi svými vrstevníky. Každé dopoledne v ten samý čas ho nyní vozíme do cukrárny, kde může trávit čas mezi „svými“ nad kávou, jak on sám říká. Odpoledne už mu nevádí, že je ve svém bytě sám, navíc má svou klíčovou pracovníci, na kterou nedá dopustit a všechny stesky tak má komu vypovědět.

Letos oslavil pan Josef 90. narozeniny a vždy, když se na něj podíváme, vidíme, jak dlouhou cestu ušla naše služba od svého založení. Od počátečních nedorozumění s veřejností až po pevné zakotvení v síti sociálních služeb v našem regionu.

NAKLADATELSTVÍ A KNIHKUPECTVÍ PAULÍNKY

On-line knihkupectví: www.paulinky.cz
 Objednávky: objednavky@paulinky.cz
 Jungmannovo náměstí 18
 110 00 Praha 1,
 Tel.: 224 818 757

Lurdy

Dva muži ze dvou různých století; dva životní příběhy, do nichž vstupila malá Bernadetta se svým příběhem od jeskyně Massabielle. Není třeba hned uvěřit, ale ptát se po pravdě a důvěřovat. Film vhodný k následující diskusi o víře a vztahu mezi vědou a vírou.
 2 DVD, hraný film, český dabing, 190 minut, 399 Kč

Silnější než nenávisť

Sedm životů pro Boha a pro Alžírsko

V květnu 1996 bylo zavražděno sedm trapistických mnichů v Alžírsku. V dopisech, v článkách a v kázáních nastílnili to, čemu věří, to, jak žijí uprostřed lidí, které milují, v dialogu s islámem, který neviděl jako fanatismus, ale jako cestu ke spáse muslimů. O jejich životě byl natočen film v ČR známý pod názvem „O bozích a lidech“.
 Váz., 248 str., 250 Kč

Za bílého dne

Příběh sicilského kněze, který našel odvahu postavit se mafii. Film byl natočen podle skutečného případu z roku 1993. DVD obsahuje také 20minutový dokument s rozhovory místních obyvatel a svědků události, o nichž pojednává. Film vhodný pro reflexi v rámci Roku víry.
 DVD, hraný film, český dabing, 90 min + bonus 20 min, 295 Kč

Spes vitae

Duchovní vitamíny

Krabička s duchovními vitamíny pro Rok víry. Obsahuje tři účinné látky ze zvýšeným obsahem spásné moci, vybrané během dlouhých let na základě projevů Boží lásky: kříž, desátek růžence a „příbalový leták“ s texty modliteb, vysvětlení základních bodů života z víry. Vše doloženo citacemi z Písma a katechismu.
 Celý komplet: 55 Kč, při objednávce 100 a více kusů sleva: 46,75 Kč/kus

Novéna k blahorečení

Čtrnácti pražských mučedníků

Petr Regalát Beněš a další spolubratři

V sobotu 13. října 2012 v pražské katedrále proběhne blahorečení 14 františkánských mučedníků. Pro samotný závěr této cesty bratři připravili nověnu. Její modlitba začíná v neděli 4. října a končí v předvečer blahorečení, v pátek 12. října.
 Brož., 88 str., 55 Kč (při objednávce 10 a více kusů sleva 20%)

Pražští mučedníci

Čtrnáct pražských mučedníků v malé antologii nejen z pramenů Klement Minařík OFM / Petr Regalát Beněš OFM

Knihka se skládá ze dvou částí: 1.) „Pražští mučedníci“ od Klementa Minaříka OFM, 2.) malá antologie, kterou tvoří většinou úryvky z pramenů, a to texty kronikového typu, překlady hlavních svědectví ze 17. století.
 Brož., 94 str., 129 Kč

Pozvánky

Výstava studentských výtvarných prací, Varnsdorf, do 11. 10. 2012

Výstavní síň na Hrádku (Burgsberg). Výstava výtvarných prací studentů Biskupského gymnázia Varnsdorf. Otevírací doba: říjen – březen od úterý do neděle 12.00 - 16.00 hodin. <http://hradek.sluknovsko.cz/>, www.bgv.cz

Výstava Jako fénix z popela, Duchcov, do 28. 10. 2012

Státní zámek Duchcov, Galerie Giacomo. Výstava Marcely Čermákové představuje osm keramických modelů sakrálních a světských staveb z historického Mostu, které musely před třiceti lety ustoupit povrchové těžbě uhlí. Modely jsou doplněné kresbami a malbami autorky. Otevírací doba v říjnu: sobota, neděle a svátky, 10.00 – 16.00 hodin. www.zamek-duchcov.cz

Výstava fotografií Tváře odjinud, Hejnice, 1. - 31. 10. 2012

Galerie Mezinárodního centra duchovní obnovy, MUDr. Pavel Hartl, emeritní přednosta plastické chirurgie Fakultní nemocnice Olomouc. Výstava je dostupná denně od 8.00 do 17.00 hodin. Vstupné dobrovolné.

Podzimní sborové dny 2012

4. 10. Praha, Chrám sv. Mikuláše, Staroměstské nám., 20.00 hodin. Účinkují: Komorní sbor Resonance (Praha) a Mužský sbor Claudio Monteverti (Ruda - Itálie). www.coromonteverti.it

5. 10. Duchcov, státní zámek, 18.00 hodin. Účinkují: Mužský sbor Claudio Monteverti a Ženský komorní sbor Cantica Bohemica (Litoměřice).

6. 10. Litoměřice, kostel Všech svatých, 19.30 hodin. Účinkují: Mužský sbor Claudio Monteverti, Ženský komorní sbor Cantica Bohemica a Komorní sbor Resonance.

Pořádá o. s. Cantica Bohemica Litoměřice ve spolupráci s městem Litoměřice.

První pátek, Doksany, 5. 10. 2012

Každý první pátek v měsíci se v klášterním kostele Narození Panny Marie koná eucharistická pouť za kněžská a řeholní povolání. Program: 19.30 hodin modlitba růžence, 20.00 hodin mše sv., adorace Nejsvětější svátosti oltářní s litaniami k Nejsvětějšímu Srdci Ježíšovu, světelný eucharistický průvod na nádvoří před kostelem, svátostné požehnání.

Poutní mše sv., Horní Police, 6. 10. 2012

Arciděkaný poutní kostel Navštívení Panny Marie, 10.00 hodin.

Výstava historických ornátů, Rumburk, 6. 10. – 24. 11. 2012

Ambit loretánské kaple v Rumburku. Historické ornáty II, výstava liturgických oděvů z deponitáře Lorety v Rumburku, pro veřejnost přístupná vždy od úterý do soboty od 10.00 do 17.00 hodin. Pořádá Římskokatolická farnost - děkanství Rumburk. www.rumburk.farnost.cz

Výstava Zničené kostely severních Čech 1945 – 1989, Jezeří, 6. – 21. 10. 2012

Státní zámek Jezeří. Plně vstupné: 40 Kč, snížené vstupné: 20 Kč. Otevírací doba v říjnu 10.00 – 16.00 hodin, pouze soboty, neděle a svátky. www.zamek-jezeri.cz

Podzimní pouť na Květnově, Květnov u Jirkova, 6. 10. 2012

Poutní kostel Navštívení Panny Marie, 10.30 hodin. Mše sv. za účasti kněží krušnohorského vikariátu. V 10.00 hodin modlitba růžence na růžencových schodech. V poutním stánku bude možné koupit poutní květnovské oplatky, a tak přispět na opravu květnovského areálu. Zastávky famiňo autobusu: Jirkov - u Hudební školy, 9.15 hodin; Chomutov - u divadla, 9.30 hodin. Návrat po skončení programu přibližně v poledne.

Koncert duchovní hudby, Křižany, 6. 10. 2012

Kostel sv. Maxmiliána, 15.00 hodin. Vystoupí ženský komorní sbor Cantemus. Zazní skladby ze staročeských kancionálů, písně F. Liszta, B. di Marziho, H. Badingse, C. Montevertiho ad.

Pouť na Sněžné, Sněžná u Krásné Lípy, 6. 10. 2012

Kostel Panny Marie Sněžné, 17.00 hodin. Poutní mše sv. první sobotu v měsíci.

Koncert ke cti sv. Františka z Assisi, Rumburk, 6. 10. 2012

Kostel sv. Vavřince, 17.00 hodin. Účinkuje Orchester hudebníků Šluknovského výběžku.

Ukončení poutní sezony, Česká Kamenice, 7. 10. 2012

Poutní kaple Narození Panny Marie, 9.30 hodin mše svátá a ukončení poutní sezony (na památku Panny Marie Růžencové).

Svátek Panny Marie Růžencové, Jablonné v Podještědí, 7. 10. 2012

Bazilika minor sv. Vavřince a sv. Zdislavy, 10.00 hodin. Mše sv., ukončení poutní sezony v Jablonném v Podještědí.

Modlitební setkání, Prostřední Žleb, 7. 10. 2012

Kaple Andělů Strážných, 13.45 hodin. Římskokatolická farnost Děčín-Podmokly. www.rkf.dc.podmokly.sweb.cz

Benefiční koncert, Mělník, 7. 10. 2012

Kostel sv. Petra a Pavla, 16.00 hodin. Koncert ve prospěch projektu obnovy varhan chrámu sv. Petra a Pavla v Mělníce. V rámci XIII. ročníku cyklu chrámových koncertů pod záštitou starosty města. Vystoupí AFFETTO (vokálně-experimentální soubor). Program: Kodex Speciálník, J. T. Turnovský, spirituály. www.moosmelnik.cz

Koncert duchovní hudby, Filipov, 7. 10. 2012

Bazilika Panny Marie, 17.00 hodin. V rámci festivalu Lípa Musica vystoupí Musica Florea. Zazní skladby A. Vivaldiho a A. Reichenauera. www.lipamusica.cz

Celostátní setkání Společenství čistých srdcí, Velehrad, 12. 10. 2012

Stojanova gymnázium, příjezd v pátek od 18.00 hodin, odjezd v neděli před obědem (je možné přijet jen na sobotu). Přednášky, svědectví, modlitba, celonoční adorace, duchovní rozhovory, mše sv., svátost smíření. Pro každého člena, příznivce a zájemce o vstup. Poplatek 400 Kč (jen sobotní účast 120 Kč). S sebou spacák, karimatku, přezůvky. Přihlášky do 3. 10. na adrese spolcs@seznam.cz a www.spolcs.cz

Diecézní setkání a ples mládeže, Ústí nad Labem, 13. – 14. 10. 2012

Sobota: Začátek v 10.00 hodin v kostele Nanebevzetí Panny Marie (se šikmou věží) - žďárské ohlednutí, začátek Roku víry. Ve 13.00 hodin oběd, poté odpolední venkovní program ve skupinách. Od 16.00 hodin mše sv. V 19.00 hodin večere a začátek plesu, v 1.00 hodinu konec plesu (nabídka večerního programu pro ty, kdo nepůjdou na ples). Neděle: V 10.30 hodin mše sv. S sebou žďárský zpěvník, spacák, karimatku. Informace: dcm@dltm.cz, www.dcm.cz, tel. 731 402 534.

Poutní mše svátá, Mariánské Radčice, 13. 10. 2012

Kostel Panny Marie Bolestné, 16.00 hodin.

Koncert Boží milost pro Zdislavu, Jablonné v Podještědí, 13. 10. 2012

Bazilika minor sv. Vavřince a sv. Zdislavy, 19.00 hodin. Vystoupí Martinů Voices se sbormistrem Lukášem Vasilkem. www.lipamusica.cz

Poutní mše sv. ke cti sv. Havla, Liběchov, 14. 10. 2012

Kostel sv. Havla, 10.00 hodin. Pořádá farní obvod Štětí.

Posvícenská mše sv., Chocnějovice, 20. 10. 2012

Kostel sv. Havla, 16.00 hodin. Farnost Loukovec a obec Chocnějovice zvou na tradiční posvícenskou mši. Pro zájemce je připraven výklad o historii kostela, obce a okolí, začátek ve 13.30 hodin pro děti a od 14.30 hodin pro dospělé.

Poutní mše sv. ke cti sv. Šimona a Judy, 28. 10. 2012

Mojžíř (farní obvod Ústí nad Labem - Střekov), kostel sv. Šimona a Judy, 9.45 hodin.

Štětí, kostel sv. Šimona a Judy, 10.00 hodin.

Lenešice (farní obvod Postoloprty), fara u kostela sv. Šimona a Judy, 10.30 hodin (zřícená věž kostela se opravuje, více na www.lenos.cz).

Beatifikace 14 pražských mučedníků, Praha, 13. 10. 2012

Františkán Bedřich Bachstein a jeho spolubratři, kteří byli zabiti v roce 1611, budou blahorečeni v pražské katedrále sv. Víta, Vojtěcha a Václava od 10.00 hodin. Svatého otce bude reprezentovat kardinál Angelo Amato, prefekt Kongregace pro svatořečení.

Více najdete na www.dltm.cz

Proglas je možné v litoměřické diecézi naladit na frekvenci 97,9 FM z Ještědu. Bližší informace na www.proglas.cz

V pondělí od 16.00 je na programu vzdělávací cyklus: od 1. 10. poutavý výklad profesora Ctirada Václava Pospíšila o mariologii, nazvaný Matka Páně podle Písem.

V úterý od 9.30 uslyšíte Kafemlýnek: 2. 10. na téma „Děti a horečka“, 9. 10. „Duševní zdraví“, 16. 10. „Cvičení a pohyb s maličkými dětmi“, 23. 10. „Problém anorexie a bulimie“ a 30. 10. setkání s hosty ze sdružení Dlouhá cesta nazvané „Zapalme svíci“.

Magazín Barvínek vysíláme v úterý od 16.00: 2. 10. nese podtitul: „Na vodu už jezdím jenom s Vendou...“. Jeho hostem bude Míla Pražák, vodák tělem i duší. 9. 10. věnujeme pozornost čtrnácti statečným františkánům, mučedníkům z roku 1611, kteří budou v říjnu blahorečeni. 16. 10. potěšíme soutěživé děti Telefonickým riskováním. 23. 10. bude s muzikanty ze skupiny Chinaski Štěpánem a Ondřejem Škochovy říci o tom, že Hudba je dar. 30. 10. vysíláme Říjnový magazín Barvínku, ve kterém představíme nové dětské album skupiny Yellow sisters, ohlédneme se za Misiňjní neděli a zamysleme se nad tím, proč slavíme svátek Všech svatých a připomínáme si všechny zemřelé.

Každé pondělí, úterý a pátek v 11.05 zachytíte na vlnách Radia Proglas Čtení na pokračování. Během měsíce října budeme předčítat z knihy Aleše Palána a Jana Paulase: „Bohumil Vít Tajovský: Člověk musí hořeti“.

Ve středu od 9.40 naladíte pořad Vítejte, senioři! V polovině září jsme v jeho rámci začali vysílat čtyřdílný cyklus o problematice zadluženosti. Odborníci našim posluchačům rádi, jak neupadnout do dluhové pasti, na co si dát pozor při půjčování peněz a jak se lze dostat z případné krize. Druhé dva díly uslyšíte ve dnech 10. a 17. 10.

Ve čtvrtek 4. 10. ve 22.00 to bude pořad P. Marcela Puváka o práci v TV Noe.

Připravila Kateřina Brichcinová, redaktorka Radia Proglas

Nabídka Karmelitánského nakladatelství

Karmelitánské nakladatelství • Thávkova 3, 160 00 Praha 6
www.kna.cz • On-line knihkupectví: www.ikarmel.cz
 Objednávky: zasilky@kna.cz, telefon: 384 420 295

Conrad de Meester

Malá cesta Terezie z Lisieux

De Meesterova studie (v originále Les Mains vides, „Prázdne ruce“) už dnes patří ke klasické duchovní literatuře. Autor ukazuje nejen duchovní zápasy a zrání světe, ale především jádro její spirituality, které spočívá v pokorné důvěře v Boží lásku a v touze na tuto lásku odpovídat, jakkoli nepatrným způsobem. Slovy kardinála Martiniho, její „malá cesta“ nás vrací k samé podstatě křesťanství.

Brož. s klopami, 159 str., 179 Kč

Eduard Martin

Andělská škola lásky

Povídky shromážděné v této knížce volně navazují na „andělskou pentalogii“, která postupně vycházela v Karmelitánském nakladatelství. Spojuje je jednotné téma: různé podoby lásky. Najdeme zde příběhy o lásce milosrdné, o lásce svobodné se obětující, o lásce dětí, lidí mladých i starých. Kniha tak osloví široký čtenářský okruh: lidi různého věku i životního povolání, ty, jejichž život poznamenalo trápení, ale i ty, kteří prožívají chvíle štěstí a radosti. Veselé i smutné povídky se snaží poukázat na svůj přesah jak do života čtenářů, tak do naděje...

Brož. s klopami, 152 str., 139 Kč

Leena Laneová, Roma Bishopová

Boží přátelé

Biblické příběhy hrou Seznamte se s Noem a Jonášem, Mojžíšem a Davidem a mnoha dalšími Božími přáteli v této knížce plné her a úkolů. Čtěte si příběhy, hleďte rozdíly mezi obrázky, vytvářejte obrázky spojováním teček, počítejte a vybarvujte! Čeká vás spousta zábavy!
 Sešit A4, 31 str., 119 Kč

František Lukeš

Celý život jsem se učil, a přece jsem propadl

Knihka Celý život jsem se učil, a přece jsem propadl nabízí čtenářům příhody, které otec Lukeš ve svém životě zažil a které doplnil vtipnými postřehy a komentáři. Jeho sbírka zkušeností a poučení ze života předkládaných s podmanivým humorem si klade za cíl inspirovat čtenáře k životu v lásce, která jediná má sílu přemáhat zlobu světa.
 Brož. s klopami, 114 str., 129 Kč

Irmgard Partmannová

Můj první misálek

Jednoduché texty a barevné ilustrace pomáhají nejmenším čtenářům seznámit se s průběhem mše sváté. Otočná kolečka pak lákají k objevování jednotlivých úkolů, které se při mši provádějí.
 Leporelo, 179 Kč

Jak nás podpořit

Webové stránky Biskupství litoměřického byly rozšířeny o novou sekci nazvanou „Jak nás podpořit“. Zájemci na jednom místě naleznou veškeré potřebné informace o možných způsobech, jak pomoci projektům realizovaným na území litoměřické diecéze.

Dozvíte se tu více o různých možnostech dárcovství a projektech, které můžete podpořit. Přehledné menu vás provede od projektů rekonstrukce památek přes kulturní aktivity až k činnostem diecézních center a církevních škol.

Představujeme projekty, které stále čekají na pomocnou ruku, a nabízíme vám příležitosti, které mohly být díky mnoha dobrodincům a dotacím úspěšně dokončeny. V neposlední řadě je zde prostor pro poděkování všem těm, bez jejichž pomoci by mnoho potřebného nemohlo být provedeno.

Celá sekce je postupně upravována a doplňována tak, aby co nejlépe přispěla k vykonání dobrého díla.

Spuštěna rovněž byla možnost elektronických plateb: <http://platby.dltm.cz/>

Svým darem podpoříte činnost Biskupství litoměřického obecně, nebo si můžete zvolit přímo některý z projektů. Chcete-li podpořit konkrétní projekt, uveďte, prosím, jeho název do kolonky Zpráva pro příjemce. Přejete-li si obdržet potvrzení o daru, zaškrtněte tuto možnost a vyplňte adresu pro zaslání.

Ing. Kristýna Solničková, MBA, fundraiser biskupství

Biskupství litoměřické

Biskupství litoměřické bylo založeno roku 1655 papežem Alexandrem VII. a jeho úkolem je koordinovat a rozvíjet charitativní, pastorační, školské, stavební a jiné aktivity na území litoměřické diecéze a poskytovat podporu společenstvím místní církve. Veškerá činnost je financována za pomoci státních dotací, grantů, sponzorských darů, sbírek a výnosů z nájemného.

Biskupství litoměřické a projekty probíhající v jednotlivých farnostech na území litoměřické diecéze můžete podpořit modlitbou, finančním či věcným darem, dobrovolnickou prací nebo jinou účastí na projektech. Za jakoukoli podporu předem děkujeme.

Z diáře Mons. Jana Baxanta

- 1. - 3. 10. Rekolekce pro NK, Velehrad
- 5. - 30. 10. Biskupská synoda, Řím
- 31. 10. 10.00 hod. Zasedání školské komise ČBK, Praha
- 31. 10. 14.00 hod. Zasedání Rady pro zdravotnictví ČBK, Praha

Z diáře P. Stanislava Příbyla CSSR

- 4. 10. 10.00 hod. Umělecko-technická rada, biskupská kurie, Litoměřice
- 4. 10. 14.00 hod. Zasedání konzistoře
- 13. 10. 10.00 hod. Beatifikace františkánských mučedníků, Praha
- 15. 10. 15.00 hod. Školení vedoucích odborů kurie, Hejnice
- 18. 10. 9.00 hod. Kanonická vizitace, farní obvod Ústí nad Labem - Střekov
- 18. 10. 14.00 hod. Zasedání konzistoře
- 20. 10. 10.00 hod. Setkání varhaníků a sbormistrů, Litoměřice
- 21. 10. 9.00 hodin Kanonická vizitace - 2. část, farní obvod Ústí nad Labem - Střekov
- 31. 10. 14.00 hod. Účast na zasedání rady pro zdravotnictví ČBK, Praha

Milí čtenáři,

aby se pozvánky na akce pořádané ve vašich farnostech objevily v časopise Zdislava včas, pošlete nám, prosím, svoje oznámení až s dvouměsíčním předstihem na adresu: **Zdislava, Biskupství litoměřické, Dómské náměstí 9/9, 412 01 Litoměřice** nebo na e-mail: zdislava@dltm.cz

Děkujeme, redakce časopisu

Objednávky Zdislavy mailem na zdislava@in.cz

nebo poštou

Zdislava, Biskupství litoměřické
Dómské náměstí 9/9, 412 01 Litoměřice

Dárcovství

„Člověk není šťastným majetek, ale schopnost obdarovávat.“
Klémens Alexandrijský

Svým darem podpoříte činnost Biskupství litoměřického obecně, nebo si můžete zvolit některý z projektů. V případě příspěvku na konkrétní projekt uveďte, prosím, jeho název do zprávy pro příjemce, nebo jej můžete podpořit přímo, je-li tato možnost uvedena.

Individuální dárcovství

Firmy dárcovství

Dar je možné poskytnout také prostřednictvím platebních karet na <http://platby.dltm.cz/>

Přejete-li si obdržet potvrzení o daru, prosíme, tuto možnost zaškrtněte a vyplňte adresu pro zaslání. Zvolíte-li možnost příspěvku na konkrétní projekt, uveďte jeho název do Zprávy pro příjemce.

Za veškerou vaši podporu předem děkujeme.

Vítězové dětské výtvarné soutěže „Moje Noc kostelů“

Setkání s vítězi dětské výtvarné soutěže se konalo v biskupské rezidenci.

Ing. Kristýna Solničková, MBA, s oceněnými dětmi.

Biskup Jan Baxant se vítá s dětmi a jejich rodiči.

Hlavní cena v kategorii pro nejmladší děti - dřevěné pískoviště ve tvaru lodi.

Předání cen proběhlo 21. září 2012 v Litoměřicích.
Článek na straně 15.

Foto Karel Pech. Další fotografie naleznete na www.dltm.cz

Sv. Voršila, Sv. Dorota

Mistr Svatojiřského oltáře - dílna,
olejová tempera, dřevo, 2 x 60,5 x 22,3 cm.

Foto Radovan Boček

